

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Imperatitelui Jehova

Si vor sti ca eu sunt Jehova

Ezekiel 35:15

ANUL XXV 1947

No. 11

CONTINUTUL

„Săptămâni de săptămâni”	163
Cum și pentru ce s'a dat	163
Săptămâna a săptămâna	165
Punctul de plecare se află	166
Mesia se arată	167
Mesia stârpir	168
Rezultările bune ale celor săptămâni de săptămâni	169
Ultima săptămână	170
Urfătoarea și pustitorul	172
A te păzi nepărat de lume	173
Curățe înăuntrul organizației	173
„Nu vă cringeți de nimic necurat”	173
Texte și Comentarii	102

TURNUL DE VEGHERE

TEXTE SÌ COMENTARII

Apără bilanț în Editura

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA
Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

*Funcționari:*N. H. KNORR, *Președinte*GRANT SUITER, *Secretar*

„Si toți fiți tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea fiilor tăi”. — Isaia 54:13.

1 August

Uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v-a născut; căci i-am chemat, când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit. Tot astfel va măngâia Domnul Sionul. — Iса. 51:2, An Amer. Trans.

In imprejurări obișnuite această rămășiță, care căuta pe Iehova și dreptatea Sa, putea fi descurajată din cauza micimii ei, în 1919, în contrast cu vastă importanță a lucrării ce sta înainte, ca pre-ziile de sfintele profetii și poruncă rămășiței. Dar Domnul o învăță să nu fie descurajată. Uitați-vă, zise El, la Abraam și Sara. Iehova promisese să facă sămânța lui Abraam prin Sara că ștelele cerului. Dar pe vremea aceea Abraam era bătrân și Sara era înaintată în vîrstă. Cu toate acestea împlinirea legămantului nu depindea de Abraam. Aceasta depindea de Atotputernicul Dumnezeu. Astfel, prin binecuvântarea lui Abraam pentru integritatea și credințioșia sa, Iehova Dumnezeu îl înmulții. Dumnezeu a făcut aceasta acum, față de sămânță spirituală a mai marei Abraam, Iehova, și astfel a, măngâiat Sionul. W. 15. 1.

2 August

De aceea și Isus, ca să sfîntească norodul cu înșuși săngele Său, a pătrimit dincolo de poartă. — Evrei 13:12.

Sângelui lui Christos căre sfîntește, este prin urmare ceva ce trebuie să fie apreciat în mod continuu ca cel mai prețios și mai rar lucru, mai ales deoarece prin el cel ce crede poate veni în mod regulat la Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele sale, spre a-i fi spălate curat și iertate. Acesta este acum privilegiul astfel de îndreptățiti, ca să servească ca subpreotii sub Christos Isus. Preotul Sef, și să aducă jertfe spre lauda lui Dumnezeu, intrucât activează ca martorii Săi și vestitorii Impăratiei Sale. Cu privire la aceste privilegii, pe care săngele sfintitor al lui Christos le deschide pentru el, este scris: „Să iesă dar afară din tabără la El, și să aducem totdeauna lui Dumnezeu o Jertfă de laudă, adică rodul buzelor, cari mărturisesc numele Lui”. — Evrei 13:13-15. W. 15. 3.

3 August

It duc la râuri de apă, pe un drum neted. — Ier. 31:9.

Plin de indurare a adus Dumnezeu în apol pe membrii credincioșii ai rămășiței în patria lor liberă, în relația lor adevărată, armonică, cu El, ca servicii și martorii Săi. El a făcut aceasta, prin faptul că a lămurit adevărurile Impăratiei și prin îngrijiri de organizare folositoare, de ajutor. Prin aceasta calea înapoi n'a fost prea grea, ci orbiști spirituali, cei ce au schiopătat spiritual, și acela, cari au încercat să nutrească pe alții spiritual și să-și crească, au fost capabili să umble pe calea spre relații noi, pașnice cu Dumnezeu, în organizația sa teocratică. Calea n'a fost uscată și aspiră, ci tocmai ca un fluviu de apă a vieții, a curs adevărul Impăratiei dela tronul lui Dumnezeu și al Regelui Său domitor și a însorit pe rămășița, care se întorcea, pe tot drumul. Adevărul lui Dumnezeu și instrucțiunile de organizare pentru serviciu, au, netezit calea, asa că nimici nu a avut un motiv adevărat ca să alunice. W. 15. 7.

4 August

Da, suntem plini de incredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. — 2 Cor. 5:8.

Pavel și colegii săi creștini, au incredere în soarta pe care le-a făgăduit-o Dumnezeu în cuvântul Său. De aceea ei sunt de acord și bine dispuși ca vîoa lui Dumnezeu să se împlinească față de ei, aruncând să părăsească pentru-veacă viața umană în carne, să „fie departe de trup”, să locuască și să fie prezenți și acasă împreună cu Christos Isus. În Impăratia cerească a lui Dumnezeu. Astfel arată ei că nu doresc numai moarte cu starea ei desbrăcată, lipsită de privilegiile de a servi pe Iehova D-zeu. Cetacei ei doresc este să fie uniti cu Christos în prezența lui Dumnezeu prin

în aceea „tot mai multă greutate de vecină slavă” pentru care s-au dovedit vredniți în mijlocul necazului de o clipă, care este doar ușor în comparație. W. 15. 4.

5 August

Cănește și mănânce chiar în noaptea aceea, frigă la foc; și enumește mânânce cu azim și cu verdețuri amare. — Ex. 12:8.

Mâncarea cărnii mielului de paște, preumbrește cum creștinii se hrănesc din jertfa lui Iesu Christos, intrucât urmează exemplul Său și sunt astfel întăriți în serviciul lui Dumnezeu. (Ioan 6:51). Mâncarea cărnii mielului de paște cu ierburi amare, acolo îos în mijlocul Egiptului, tipifică cum asemenea credincioși și urmași ai lui Christos, suferă amărăciunea persecuției și ocără din partea acestei lumi nelegiuite, deoarece ei sunt un popor pentru numele lui Iehova și urmează credinciosul exemplu al Fiului lui Dumnezeu în declararea numelui lui Dumnezeu și proclamarea împăratiei Sale. Statul în picioare, incins și cu incășămintele în picioare în timpul mânăstirii m'elului de paște, preumbrește cum acesti Israelici spirituali sunt chemați afară din această lume și nu aparțin ei, ci trebuie să fie separați de organizația ei religioasă, comercială și politică, și trebuie să fie susțuși în mod ascultători, domniei teocrațice a lui Iehova Dumnezeu. W. 1. 3.

6 August

El a invitat pe Isus; după cum este scris în psalmul 41 doilea: Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut. — Fapte 13:33.

Regele David sezu pe „tronul literal al lui Iehova”, pe Muntele Sion în Ierusalim. Dar, după aceea, spre a împlini legămantul Său pentru împăratie cu David, Iehova invită pe Isus Fiul lui David, să seadă pe tronul ceresc, să însăși dreapta lui Dumnezeu Cel Prea Înal. Astfel Si-a luat El locul în iSonul ceresc, sau organizația principală. Mai târziu, când a vorbit despre aceasta lui Ioan, Christos Isus, ca biroulor acestei lumi, zise: „Si Eu am biruit și am sezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui le domnie”. (Apostol. 3:21). Când a sezut astfel pe tron, femeia lui Dumnezeu, adică organizația lui Dumnezeu care este de sus, născu pe Isus Christos înțeles desăvârșit ca Sâmbănță ei. Sâmbănță care fusese rănită la călcăi le către Sarpe, dacă care, la timpul dinainte hotărît el lui Dumnezeu, va sdobi capul acestui sarpe. W. 1. 5.

7 August

Moise a adus și pe fiili lui Aaron; i-a îmbrăcat cu tunicele și i-a incins cu brâile. — Lev. 8:13.

Pentru a preumbri că urmașii lui Isus, ai Mareului Preot, sunt consecrați lucrării acesteia drepte, curate, și patru filii lui Aaron au fost îmbrăcați cu tunice de în și cu ismene, pentru a le acoperi goliciunea, și pe capete li s-au pus scufi albe. (Apostol. 19:8). Aceste haine de preot au făcut pe filii lui Aaron de cunoscute ajutoarele sale; și ele simbolizează că urmașii lui Isus, membrii corpului Său, ca subpreotii Săi, trebuie să poarte semnul dreptății. El sunt îmbrăcați în dreptatea Sa, pentru că Iehova Dumnezeu îl îndreptățește prin credința lor în săngele lui Isus. Lor nu trebuie să li se atrăbe numai această dreptate a lui Christos, ci trebuie să servească cauza dreptății a lui Dumnezeu, umbărând mai întâi după împăratia lui Dumnezeu și dreptatea Sa. În serviciul dreptății a-părține și propovăduirea vestiilor de bucurie a împăratiei lui Dumnezeu în interesul oamenilor de bine, cari volesc să audă. — Mat. 6:33. W. 1. 6.

8 August

Nădjuia nimic la cuvîntele Lui, ca să nu te pedepsească, și să îți găsăt minciină. — Prov. 30:6.

Noi refuzăm că să adăugăm tradițiile religioase ca trebuințioase și complimentare cuvântului scris al lui Dumnezeu, pentru că în minte avem avertismentul lui Dumnezeu prin omul Său în telept. Faptul că o organizație religioasă înveță o multime de tradiții religioase, cari contrazic și anulează cuvântul scris al lui Dumnezeu, în loc ca o asemenea organizație religioasă să dovedească a fi „totdeauna depozitară intregului adevăr”, dovedește că ea este depozitară erorilor, a minciunilor și a doctrinelor demonești. Deoarece organizația religioasă evrelască deveni o astfel de depozitară a tradițiilor religioase a bătrânilor și strămoșilor, Isus zise Ierusalimului în robin religioasă: „Iată vi se lasă casă pustie”. (Mat. 23:38, Douay). Isus o lepădă de a mai fi organizația care să depoziteze mai departe adevărurile divine descoperite. El nu deveni depozitară „credinței”, care a fost dată

S A P T E Z E C I D E S A P T A M Ă N I

„Saptezeci de săptămâni au fost hotărîte asupra popoului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încreștarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuitii, până la aducerea neprihănitorii (dreptății) vecinice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților”. —

Daniel 9 : 24.

IEHOVA a pus în puterea Sa timpurile și momentele, cari stau în legătură cu lucrarea Sa. Dacă odată le-a fixat, nici-o creatură din cer sau de pe pământ nu le poate schimba, nici nu poate împiedeca, ca să fie făcute cunoscut prin evenimentele, pe cari le-a rânduit Dumnezeu pentru aceste timpuri și momente. Atâtă timp cât nu-I este pe plac să descopere timpurile și momentele pentru astfel de întâmplări, este valabilă regula: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele (datele, o trad. amer.) ; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa”. (Fapte 1 : 7). La timpurile și momentele pe cari le-a fixat și le-a prezis — împreună cu evenimentele care le marchiază, cari stârnesc curiozitatea — aparțin și cele „saptezeci de săptămâni” amintite în carte profetică a lui Daniel. Înferes deosebit i se arată la ultima, la a saptezecea săptămână, pentru că mulți sunt de părere, că tocmai această săptămână trebuie să se împlinească încă. Desfașurarea rapidă a evenimentelor mondiale arată, după părerea lor, că împlinirea aceasta va avea loc în curând și va aduce cu sine evenimente, cari fac senzație în lume. Indiferent de aceea, că și noi privim cele saptezeci de săptămâni ca fiind în viitor sau nu, evenimentele întregului period de timp de „saptezeci de săptămâni” sunt atât de importante pentru toți, cari să topesc de dorul unei vieți felice sub imprejurări mondale mai bune, încât un studiu al celor „saptezeci de săptămâni” tocmai acumă este potrivit.

² Înainte de toate, în deceniul complotului nazist-fascist-religios pentru câștigarea stăpânirii asupra lumii, poporul evreu a avut de suferit suferințe amare de o astfel de grozăvie, încât a indignat pe cei mai mulți cari sunăt omenește. Desfașurarea acestor „saptezeci de săptămâni” trebuie prin urmare înainte de toate să captureze atențunea poporului suferind al Evreilor? Pentru ce? Deoarece pentru Iudei și pentru toți oamenii cari sufără, eliberarea sigură este garantată în Mesia; și profeția despre cele „saptezeci de săptămâni” are de-a face cu Mesia, Cârmitorul. El este „sămânța lui Avraam” cea anunțată de mult timp, în care, conform făgăduinței, vor fi binecuvântate toate semiințile și națiunile pământului.

³ Deoarece cele „saptezeci de săptămâni” său interpretă mai mult ca două mii de ani într'un mod marcat deslușit, desigur că a trecut timp destul, ca să-și poată lăua cursul și să poată avea loc întâmplările lor cari se referă la ele. Noi toți, evrei și, neevrei, suntem siliți să ajungem la concluzia, că Mesia, Cârmitorul, sau a venit în decursul spațiului de timp al acestor săptămâni, sau că în caz contrar profeția nu s'a realizat la timp și timpul fixat de Dumnezeu nu a fost șinut. Evreii trebuie să hotărască pentru una sau pentru alta, ceeace înseamnă atâtă, că ei trebuie să hotărască pentru ei însăși, dacă vreau să privească pe Daniel ca pe unul dintre profetii lor adevărați sau nu. Mai departe Evreii în cele nouăsprezece sute de ani, cari s'au scurs dela trecerea celor saptezeci de săptămâni sau a mărturiei de timp co-

reșpunzătoare lor, au trebuit să sufere din partea lumii atâtea necazuri și prigoniri, cum n'au suferit în toată istoria lor de mai de mult. Tac oare profețiile sfinte despre toate suferințe ce nu pot fi comparate ale poporului lui Daniel și despre motivele lor? Sau fost-au prezise aceste cele mai rele suferințe ale Evreilor și fost-au prezentate în mod deschis motivele pentru acestea? Dacă profețiile divine se ocupă cu necazurile mai mici ale Iudeilor, atunci omul sincer nu va cugeta, că profețiile nu cuprind nimic cu privire la cel mai mare necaz al poporului lui Daniel și păstrează tacere cu privire la acesta.

⁴ De asemenea, întreagă creștinătatea ar trebui să fie interesată la aceasta. Pentru ce? Pentru că în fiecare an ține „Crăciunul” ca timpul venirii lui Mesia și-l sărbătorește. Intrebarea este prin urmare: Este în drept cu această sărbătoare? Aceasta însemnează: Poate motiva biblic de a ține în acest anotimp o astfel de sărbătoare? Până acum s'au îngrijit în al nostru secol al douăzecilea deja două războaie mondale de aceea, că cântarea ei de sărbătoare: „Pace pe pământ între oameni plăcuți Lui”, să sună lipsită de înțeles. Pentru ce? Si cum ne apropiem în timpul cel mai repede de un necaz, care va întrece pe fiecare din aceste războaie mondale în grozăvie și care va face de batjocură acele idei religioase, pe cari le-a întreținut în sărbătoarea ei de „Crăciun”? Intrebările citate, privitoare la Evrei și la creștinătate, toate sunt de o valoare cu totul practică și cer răspunsuri clare. Noi putem să începem examinarea profeției inspirate a celor saptezeci de săptămâni în speranță că vom primi răspunsuri, cari corespund cu Biblia și cu faptele pipăibile, și aceasta cu atât mai mult când ne cugetăm, că nu este vorba de profeția unui om, chiar și dacă stă scrisă în carte lui Daniel. Ea a fost transmisă lui Daniel verbal de un inger de rang înalt, de Gavril care ne spune că stă înaintea lui Iehova Dumnezeu. (Dan. 9 : 21; Luca 1 : 19). Cu ocazia examinării noastre a acestui subiect va trebui să intrăm în amănunte, totuși aceasta nu ne va obosi din cauza interesului nostru pentru adevăr și a căutării noastre a adevărului.

CUM ȘI PENTRU CE S'A DAT

⁵ Dacă se va ține seamă de imprejurările, în carierea ei fost dată profeția, aceasta va putea contribui la înțelegerea ei, înainte de toate cu privire la începutul împlinirii ei și când se sfărșește. Imprejurările au fost deci următoarele: S'a întâmplat „în anul dintâi al lui Dariu, fiul lui Ahașveros, din neamul Mezilor, care ajunsese împărat peste împăria Chaldeilor” (Dan. 9 : 1). Aceasta înseamnă atâtă, că marele imperiu mondial, pe care l-a ridicat împăratul Nebucadnețar, domnitorul Babilonului s'a prăbușit, și anume exact așa, cum a prezis scrierea de pe perete în sala festivă a împăratului Belșazar.

⁶ Domnitorilor chaldeieni li s'a luat împăria peste întinsul lor teritoriu de stăpânire și a fost împăratul în-

TURNUL DE VEGHERE

tre cuceritori, Mezi și Persani. Impăratul Mezilor a fost Dariu, medul în vîrstă de șasezeci și doi de ani; împăratul Persanilor a fost Tânărul său nepot, Cir sau Cores, un persan. Amândoi împărați au venit la timpul fixat de Iehova dinspre răsărit împotriva Babilonului. (Dan. 5: 24-30; 6: 1). Ca timpul, când au răsturnat Babilonul în zilele împăratului Belșațar, a fost stabilit în mod demn de incredere anul 539 i. Chr. Aici trebuie să ne amintim că anul vechiu păgân nu s'a inceput la 1 Ianuarie, ci cu câteva luni mai înainte. Începutul vechiului an păgân a fost aşa dar înainte de aşa numitul 1 Ianuarie al nostru, și sfârșitul în mod corespunzător mai târziu după 1 Ianuarie. Aşa se explică, că unii istorici arată anul 538 i. Chr., ca timpul când Babilonul a căzut în mâinile lui Dariu și Cir. Primul an de guvernare a medului Dariu în orașul cucerit Babilon s'a inceput prin urmare în 539 i. Chr. și a ajuns dincolo în anul 538 i. Chr. În acest an dintâi a lui Dariu s'a întâmplat, că Daniel a primit dela îngerul Gavril profeția minunată.

⁷ Pentru ce a căzut pe Daniel alegerea, să ne transmită nouă ca profet această profeție? Pentru că el a fost în fața lui Dumnezeu „prea iubit și scump” și a fost foarte apreciat de El. În cazul acestui profet putem să înțelegem bine lucrul acesta, pentru că el a dovedit că este dispus să se lasă aruncat mai bine de împăratul Dariu în groapa leilor decât să se plece în fața unei legi religioase a Mezilor și Perșilor, care a cerut dela el să se lasă de adorarea cu rugăciune a lui Iehova Dumnezeu. Deși Daniel în guvernul Regelui Dațiu a avut o slujbă înaltă, totuși el ca Iudeu a fost un pri-zonier, un deportat, departe de Ierusalim, capitala patriei sale Iuda. Dar despre un Ierusalim în acel timp nici nu putea fi vorba. Împăratul Nebucadnețar l-a distrus complet în anul 607 i. Chr. și aşa zacea Ierusalimul și țara Iuda de șasezeci și opt de ani în dărămaturi, fără oameni și fără animale de casă. În acel timp Daniel a ajuns în posesiunea cărtii profetilor lui Ieremia, și zice: „Eu Daniel, am văzut din cărti că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărămaturile Ierusalimului, după numărul anilor, despre cari vorbise Domnul către pro-rocul Ieremia”. (Dan. 9: 2). Aceasta a dat lui Daniel speranța, că Iudeii în timpul de numai doi ani vor fi aduși din Babilon iarăși înapoi în patria lor Iuda și în Ierusalim.

⁸ Daniel a știut din cuvântul lui Dumnezeu, exprimat în Leviticul 26: 31-46 prin Moise și în 1 Împărați 8: 46-54 prin Solomon, că Iudeii au trebuit să fie față de Dumnezeu în starea potrivită a inimii pentru a putea fi eliberați de El într'un astfel de mod îndurător. Ei au trebuit să-și arate credința în El ca Eliberatorul lor, care își ține cuvântul, și să se umilească înaintea Lui, arătând părere de rău pentru păcatele lor, care au adus peste ei o astfel de ducere dureroasă în sclavie. Ei au trebuit să se întoarcă părăsind religia, la închinatea la Iehova, a adevăratului și viinului Dumnezeu, și anume cu înimă curată. Indiferent de aceea, că ce au făcut ceilalți Iudei în acel timp, Daniel a inceput să urmeze calea, care îl-a fost prescrisă ca o călăuză în Sfârta Scriptură. El raportează despre sine: „Să mi-am intors față spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă. M'am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și l-am făcut următoarea mărturisire”; și după aceea ne spune ce să a rugat lui Dumnezeu. El arată după aceea, că templul con-

struit de Solomon a fost o ruină pustie și întreg Ierusalimul, „Cetatea peste care este chemat Numele Tânăr precum și fostul său teritoriu de stăpânire, țara lui Iudea zacea pustită spre groaza tuturor națiunilor. Așa s'a rugat el de îndurare, în credință, că starea de pustiure în care n'a existat nici om nici animal, se va sfârși după doi ani, adică în anul 537 i. Chr. — Dan. 9: 13-19.

⁹ Așteptarea plină de incredere a lui Daniel cu privire la un astfel de ajutor sărac îndoială în acel timp a crescut, pentru că Cir, nepotul lui Dariu, acum a fost sosit: deoarece despre el zice profeția în Isaia 44: 28 și 45: 1-3: „Eu zic despre Cir: El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va zice despre Ierusalim: Să fie zidit iarăș! Si despre Templu: Să îl se pună temeliile! Așa vorbește Domnul despre unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mâna dreaptă, ca să doboare neamurile înaintea lui, și să deslege brâul împăraților, să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă: Eu voi merge înaintea ta, voi netezi drumurile muntoase, voi sfârâma ușile de aramă, și voi rupe zăvoarele de fier. Îți voi da vistieri ascunse, bogății îngropate, ca să știi că Eu sunt Domnul care te chem pe nume, Dumnezeul lui Israel”. Așa a fost adus Cir de către Daniel sărac îndoială în legătură cu profeția din Ieremia 25:11, 12 și 29: 10, care vorbește despre timpul după pustiurea de șaptezeci de ani ca despre o cercetare divină, și aceasta într-un înțeles binevoitor pentru poporul lui Iehova. Daniel n'a știut în acel timp, că Cir încă înainte de a trece doi ani va fi singurul stăpânitor al Babilonului și Medo-Persiei.

¹⁰ Nă ne este spus exact cât timp a stăruit Daniel în rugăciune și cerere pentru Sion, muntele sfânt a Dumnezeului său. În timpul însă, când în templul de pe Sion se făcea aducerea jertfei de seară, i s'a arătat lui Daniel îngerul Gavril, pe care Iehova Dumnezeu l-a trimis în grabă, ca să aducă răspuns lui Daniel la rugăciunile sale. După traducerea accentuată a lui Rotherham din limba ebraică Gavril a zis lui Daniel: „Îl aminte dar la cuvântul acesta și să ai înțelegere, la descoperire: Șaptezeci de săptămâni au fost împărtite pentru poporul tău și pentru orașul tău sfânt — pentru a face un sfârșit călcării legii și a face deplină măsura păcatului, și a acoperi nedreptatea, printr-o ispășire și a introduce dreptatea care există de veacuri și a pecetului vedenia și profeția cu un sigil și a unge sfântă sfintelor”. (Dan. 9: 23, 24, Roth.). Așa cum sunt rezumate aici, rezultatele surgerii celor șaptezeci de săptămâni, trebuie să fie vorba de rezultate bune. Aceasta face să crească interesul nostru de a cunoaște aceste rezultate bune în însemnatatea lor deplină.

¹¹ Zile nu sunt amintite în această legătură de către îngerul Gavril. Săptămânilor nu trebuie să se privite prin urmare ca săptămâni cu șapte zile, cari vor forma lăslătă 490 de zile sau precis un an și trei sferturi de an, ci fiecare din aceste săptămâni se compune din șapte ani. Din acest motiv sună traducerea la traducătorii mai noi: „Şaptezeci de săptămâni de ani sunt hotărite pentru poporul tău”. (Henne: B. Zürcher rev.). „Şaptezeci de săptămâni de ani au fost fixate pentru poporul tău și orașul tău sfânt”. (Moffatt). Aceste traduceri corespund faptelor. Cele șaptezeci de săptămâni fac prin urmare 490 de ani și se incep la un anumit moment, pe care îl vom discuta îndată.

¹² Rugăm și observă, că aceste șaptezeci de săptămâni sunt în legătură cu poporul lui Daniel.

sfânt, care în decursul acestor săptămâni trebuie reclădit din nou. Prin urmare această profetie nu se referă la păgâni, cari se fac creștini sau izraeliți spirituali, ci la Iudeii naturali ca Daniel. Ea se referă la Ierusalimul al doilea, orașul reclădit în acel timp, și nu la al treilea Ierusalim care a fost ridicat numai după anul 70 d. Crt. și acumă stă sub mandat britanic. Conform înțelesului exact literal al cuvintelor lui Gavril, aceste șaptezeci de săptămâni hotărîte, rânduite sau fixate pentru Iudei și

orașul lor sfânt, au fost „împărțite”. Și după cum arată celealte cuvinte ale lui Gavril, ele au fost împărțite în trei perioade de timp: 1) șapte săptămâni; 2) șasezeci și două de săptămâni și 3) o săptămână; adică: a) 49 de ani, b) 434 de ani și c) 7 ani; laolaltă 490 de ani. După aceea Gavril a spus ce va caracteriza pe fiecare din aceste trei perioade de timp. Este lucrarea articolului următor să descrie acestea în amănunte.

Watchtower din 1 Decembrie 1946.

S A P T A M Â N A A S A P T E Z E C E A

La împărțirea celor șaptezeci de săptămâni de ani a zis îngerul Gavril către Daniel: „Să știi dar, și să înțelegi, că dela darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmitorul, sunt șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni. Piețile și zdururile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strămtorare”. — Dan. 9:25, trad. amer.

2 Traducerea acestui verset de către învățătul iudeu Isaac Leeser (1853) sună așa, ca și cum zidirea orașului să ar face în toate cele șasezeci și două de săptămâni, și anume: „Să știi și să înțelegi, că dela darea cuvântului pentru a restatornici și a zidi Ierusalimul, până la cel uns, prințul, vor fi șapte săptămâni și în decurs de șasezeci și două de săptămâni se va clădi din nou, cu străzi și (de jur împrejur), însă în apăsarea vremurilor”. (Traducere ca și Biblia Parallel). Aceasta însă sună așa, ca și cum dela punctul de plecare până la arătarea lui Mesia, Printul, ar fi numai șapte săptămâni. Această traducere Leeser nu este în armonie cu faptele, și nici cu o traducere iudeie cu mult mai veche, și anume traducerea Septuaginta din ebraică în greacă, care s-a făcut dela 280 i. Chr. Ea sună: „De aceea să știi și să înțelegi, că dela ieșirea unui cuvânt, pentru a da răspuns și a zidi Ierusalimul, până la un stăpânitor uns, sunt șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni. Se vor întoarce într'adevăr înapoi, și se va zidi o stradă și un zid, și aceste timpi vor fi deșertate”. (C. Thomson). Cei mai mulți din traducătorii de încredere ai timpului nou, cari sunt liberi de orice părere preconcepță pricinuită de religie, sunt de acord în privința aceasta.

3 Observați, că începutul celor șaptezeci de săptămâni este făcut cunoscut de timpul, când se dă cuvântul sau porunca, „pentru a restatornici și a zidi Ierusalimul”. Când a ieșit un astfel de cuvânt? Nu la doi ani după această vedenie, adică în anul 537 i. Chr.; deoarece decretul, pe care l-a publicat Cir în acest an, s'a referit numai la reclădirea templului în vechiul său loc. Conform raportului cărturarului preoțesc foarte stimat, Ezra, Cir a zis în decretul său: „Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărtăjile pământului, și mi-a poruncit să-l zidesc o casă la Ierusalim în Iuda”; și după aceea a accentuat în această vestire încă de două ori reclădirea din nou a templului în loc de rezidirea Ierusalimului. — Ezra 1:24.

4 Tot așa de puțin găsim punctul de plecare în anul

al șaptelea al stăpânirii lui Artasastas sau Artaxerxe*, împăratul Persiei, deși Ezra în acest an a mers cu o înșărcinare specială, în scris, a împăratului, la Ierusalim. Cu această ocazie s-au întâmplat următoarele:

5 „Acest Ezra a venit din Babilon: era un cărturar искусит in Legea lui Moise, dată de Domnul, Dumnezeul lui Israel. Și, fiindcă mâna Domnului, Dumnezeul său, era peste el, împăratul i-a dat tot ce ceruse. Multă din copiii lui Israel, din preoți și din Leviți, din cântăreți, din ușeri, și din slujitorii Templului, Netinimi, au venit și ei la Ierusalim, în al șaptelea an al împăratului Artaxerxe. Ezra a venit la Ierusalim în a cincea lună a anului al șaptelea al împăratului. Plecase din Babilon în ziua întâi a lunii întâia (la 1 Nisan), și a ajuns la Ierusalim în ziua întâi a lunii a cincea (la 1 Ab), mâna bună a Dumnezeului său fiind peste el”. (Ezra 7:6-9). Așa a făcut Ezra călătoria dela orașul Babilon până la Ierusalim în exact patru luni iudeie sau de lună.

6 Dacă citim copia scrisorii, pe care a dat-o împăratul Artasasta lui Ezra (7:11-26), așa găsim că Ezra n'a fost împuñnicit sau îndrumat în ea în niciun loc ca să zidească din nou Ierusalimul. Ezra însuși spune, ce scop avea să servească această scrisoare: „să slăvească (să înfrumusețeze, B. engl.). Casa Domnului la Ierusalim”. (Ezra 7:27). De aceea s'a referit scrisoarea exclusiv la aurul și argintul și la uneltele, cari au trebuit să fie întrebuițate pentru templul din Ierusalim, precum și la darea de grâu, vin, untdelemn și sare pentru susținerea serviciului templului, și mai departe la scutirea de biruri pentru toți servii templului.

7 In realitate trebuie să fixăm timpul pentru darea poruncii adevărate și pentru începutul celor șaptezeci de săptămâni, treisprezece ani mai târziu, după această vizită specială a lui Ezra la templul din Ierusalim.♦

* Despre acest Artaxerxe s'a vorbit în literatura „Turnul de Veghère” ca de Artaxerxe al III-lea, din motivul următor: Magul îngelațor Smerdis, care (522 i. Chr.) a țezut mai puțin de opt luni pe tronul persan, este numit pe grecesc Artasasta, ceea ce de obiceiu este tradus cu Artaxerxes. Prin urmare el ar fi primul Artaxerxes. (Ezra 4:7-24). După aceea greceasca Septuaginta vorbește despre soțul regal al Esterei ca „Artaxerxes”; acesta a fost într'adevăr Xerxes cel mare, deci al doilea Artaxerxe. Esteră 1:1.

Următorul, despre care obișnuit se vorbește ca de Artaxerxe I, este al treilea Artaxerxe, acela, cu care a avut Neemia de-a face. Despre el zice „McClintock and Strong's Cyclopaedia”, volumul I, pagina 440, prima coloană: „El este acelaș ca și al treilea Artaxerxe, împăratul persan, care în al douăzecilea an al domniei sale a permis în mod atent lui Neemia ca să meargă la Ierusalim pentru realizarea unor scopuri cu totul naționale, la investit cu regență peste poporul său propriu și l-a lăsat să stea acolo deșprezece ani. (Neemia 2:1; 5:14)“.

¹ Câte săptămâni au trebuit să fie „până la Mesia, la printul”? ² În ce privință nu corespunde faptelor traducerea lui Isaac Leeser?

³ Pentru ce n'a fost poruncă lui Cir în anul 537 i. de Chr. punctul de plecare al celor șaptezeci de săptămâni?

⁴⁻⁵ a) Pentru ce n'a format punctul de plecare scrisoarea, pe care

PUNCTUL DE PLECARE SE AFLĂ

• La Iudei luna a nouă se chiamă Chișeu ; și aceasta cade în parte pe luna noastră Noembrie, în parte pe Decembrie. Despre această lună citim : „Istorisirea lui Neemia, fiul lui Hacalia. În luna Chișeu, în al douăzecilea an, pe când eram în capitala Susa, a venit Hanani, unul din frații mei, și cătiva oameni din Iuda. L-am întrebat despre Iudeii scăpați cări mai rămăseseră din robie, și despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns : Ceice au mai rămas din robie sunt acolo în țară, în cea mai mare nenorocire și ocară ; zidurile Ierusalimului sunt dărimate, și porțile sunt arse de foc”. (Neemia 1 : 1-3). Aceasta nu s-ar putea referi la un timp în decursul celor șaptezeci de ani, cări au urmat după distrugerea Ierusalimului de către Nebucadnețar în anul 607 î. Chr. Acei șaptezeci de ani au trebuit — după profetia lui Ieremia, pe care a studiat-o Daniel, — să fie făcuți cunoscut printr-o pustiire completă a Ierusalimului și țării Iuda, fără să fi rămas dintre Iudei sau animalele lor de casă nici măcar un rest. În schimb despre rămășița iudeie, care a lăsat conform vestirii lui Cir și în anul 537 î. Chr. să intors din captivitatea babiloniană înapoi în orașul puștiit, se vorbește în alte locuri ca despre rămășița din robie, care a scăpat. Ezra 9 : 8, 13-15 ; Isa. 4 : 2, 3 ; 10 : 20-22 ; 37 : 31, 32 ; Obadia 17). De către această rămășiță, care a scăpat din robie din Babilon sau să intors înapoi, să a făcut în Ierusalim ceva lucru de reconstrucție ; dar cu toate acestea, această rămășiță și orașul sfânt au ajuns în decursul celor treisprezece ani, cări au urmat după vizita lui Ezra amintită mai sus în Ierusalim, în starea, pe care a descris-o Hanani lui Neemia în al douăzecilea an a lui Artasasta, în luna Chișeu.

⁸ Patru luni mai târziu, încă în același al douăzecilea an de guvernare al acestui Artasasta (al III-lea), i s'a oferit lui Neemia ocazie să facă împăratului Artasasta o cerere cu rugămintea ca să permită să se zidească din nou Ierusalimul ca oraș întărit, asigurat împotriva dușmanilor săi. Citim : „În luna Nisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul și l-am dat împăratului”. Cu această ocazie, în Nisan, prima lună iudeie, Neemia a rugat pe împărat, după rugăciune serioasă, venită din inimă către Iehova Dumnezeu, următoarele : „Dacă găsește cu cale împăratul, și dacă robul tău îl este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părintilor mei, că s'o zidesc din nou... Dacă găsește împăratul cu cale, să mi se dea scrisori pentru dregătorii de dincolo de Râu (Eufrat), ca să mă lase să trec și să intru în Iuda, și o scrisoare pentru Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemn să fac grinzi pentru porțile cetățuiei de lângă casă, pentru zidul cetății, și pentru casa în care voi locui”. Neemia ne raportează : „Împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine”. — Neemia 2 : 1-8.

⁹ Deoarece aceasta s'a întâmplat în luna Nisan, care în parte cade în luna noastră Martie, în parte în Aprilie, aşa s'a făcut corespunzător anotimpului nordic primăvara. Totuși timpul ieșirii ouăvântului sau' poruncii

pentru restatornicirea și zidirea din nou a Ierusalimului n'a inceput să se numere dela această lună de primăvară, ci numai mai târziu cu mai mult ca patru luni, când cuvântul sau' poruncă regelui pentru Ierusalim a inceput într'adevăr să se infăptuiască, prin faptul că Neemia a ajuns la față locului. Deoarece Neemia ne spune, că a inceput călătoria la un anumit timp — sau în luna lui Nisan sau în decursul unei luni de mai târziu — din Susa în Elam către Ierusalim, și ea trebuie că a durat mai mult decât călătoria de patru luni a lui Ezra din Babilon, pentru că Susa a fost situată la mai mult de 650 km. la est de Babilon, deci a fost cu mult mai îndepărtată de Ierusalim. Prin urmare Neemia a trebuit să sosescă acolo către inceputul lunii a sasea (Elul), sau poate că spre sfârșitul lui Septembrie (a lunii iudeie Tisri) ; aceasta ar fi fost aproape către sfârșitul anului al douăzecilea de guvernare al lui Artasasta. De atunci au inceput să se numere cele șaptezeci de săptămâni ale profetiei lui Gavril.

¹⁰ Cei mai mulți comentatori ai Bibliei ai timpului nostru pun anul al douăzecilea al lui Artasasta egal cu anul 445 î. Chr. În edițiile de Biblia necatolică stă în fruntea observațiilor marginale ca dată anul 445 î. Chr. Dar lipsesc zece ani, pentru că data exactă este 455 î. Chr. În nota marginală a traducerii catolice Douay a Bibliei, data este arătată că „Ante Christum 454”, adică 454 î. Chr. Traducerea necatolică King James sau autorizată a Bibliei, a primit adăugată la inceput la ediția sa din anul 1701, tabla cronologică istorică, compusă de arhiepiscopul Usher ; dar ca anul al douăzecilea a lui Artasasta episcopul Lloyd n'a pus data lui Usher ci data lui Dr. Dodwells — 445 î. Chr. — și după aceasta s'a orientat de atunci încoace cercetătorii timpurilor biblice. Pe când Usher dă în ale sale „Annals of the Old and New Testament” (1658) la raportul lui Hanani către Neemia, în luna Chișeu (Noembrie - Decembrie), ca nota marginală pe pagina 137, următoarea dată : „456 î. Chr. ; anul lumii 3550 ; perioada iuliană 4258”. *Nisan-ul* care a urmat după aceea (Martie-Aprilie), patru luni după raportul lui Hanani către Neemia, ar cădea aşa dar în anul 455 î. Chr.

¹¹ Cunoscutul învățat Ernst Wilhelm Hengstenberg (1802—1869), sprijinit pe fapte istorice, a combătut în mod cunoșcător data lui Dodwells — 445 î. Chr. El a arătat că această dată (445) a fost mutată cu zece ani. Noi intrebuițăm „Christologia (învățatura despre Christos) a Testamentului vechiu” a să, volumul 3, capitolul „Cele șaptezeci de săptămâni ale lui Daniel”, subtitlu „Exactitatea datelor” (apărută în editura lui Ludwig Oehmigke, Berlin, 1856, ediția a II-a). Despre punctul de plecare dela care incep să se numere cele șaptezeci de săptămâni (sau „Terminus a quo a celor șaptezeci de săptămâni”), zice Hengstenberg acolo pe paginile 159 până la 161 următoarele :

¹² „Cele 7 săptămâni cări se incep cu acest punct de plecare... Restatornicirea orașului trebuie să se facă în tot decursul lor și cu terminarea lor trebuie să fie sfârșită. Aceasta cade, întrucât, după cum se va dovedi mai târziu, anul al douăzecilea a lui Artaxerxe este anul 455 î. Chr., în anul 406; 2 ani înainte de sfârșitul guvernă-

^a) Când a primit Neemia pentru prima oară un report despre starele triste și Ierusalimului ? b) Cine a fost rămășița din robie, care a fost atunci acolo ?

^b) În ce chip i-s'a oferit ocazie lui Neemia în același an să facă o cerere regelui Artasasta ? și ce a cerut ?

¹³) Când a primit Neemia pentru prima oară un report despre starele triste și Ierusalimului ? b) Cine a fost rămășița din robie, care a fost atunci acolo ?

¹⁴) Ce a dovedit Hengstenberg, ca cunoșcător, privitor la

lui de 19 ani a lui Dariu al II-lea, al urmașului lui Artaxerxe".

„Mărturia cea mai curioasă ni-o dă Herodot, a căruia istorie nu poate să fie scrisă înainte de anul 408, pentru că el povestește încă evenimente, care cad în acest an și în cel dinaintea lui... Ceea ce spune deci despre mărimea Ierusalimului, se poate referi cam la timpul sfârșitului celor șapte săptămâni... Kadytis-ul lui Herodot este Ierusalimul... Herodot vorbește despre Cadytis în două locuri... că într-un timp relativ scurt în locul unei grămezi de dărâmături pustii a apărut un oraș, care a fost mai prejos numai la puține în Asia în ceea ce privește mărimea".

¹⁴ Pe pagina 166 (aliniatul I) zice Hengstenberg: „Toți cronologii sunt de acord în aceea, că începutul domniei lui Xerxe cade în anul 485 i. Chr., moartea lui Artaxerxe în anul 423. Deosebirea (de păreri) privește numai anul începutului domniei lui Artaxerxe (între 485 și 423 i. Chr.). Problema noastră este rezolvată dacă ne reușește să dovedim, că acesta cade în anul 474 i. Chr. Pentru atunci anul al douăzecilea a lui Artaxerxe este anul 455 i. Chr. după era trecută...”. Pe pagina 167 a citat ca doavadă pentru data de 474 i. Chr. următoarele: „Krüger... a pus anul morții lui Xerxe în anul 474 sau 473, și fuga lui Temistocle * un an mai târziu”. Aceasta ar da lui Xerxe cel Mare, soțul împăratului Estera, un timp de domnie de unsprezece până la doisprezece ani. În timp ce Ctesias **, istoricul grec din secolul al cincilea dinainte de Christos, pune lui Artaxerxe o domnie de 42 de ani, calcularea de mai sus arată că a domnit 51 de ani, de la anul 474 i. Chr. De aceea vorbește Hengstenberg pe pagina 171 de c „domnie de 51 de ani a lui Artaxerxe”.

* Fuga generalului Temistocle din Grecia în Asia s'a întâmplat în timpul când tronul Persiei a trecut dela Xerxe cel Mare la fiul său Artaxerxe. Istoricul grec Tucydide, care a trăit în timpul guvernului lui Artaxerxe, ne spune, că generalul Temistocle a fugit din patria sa în Persia, când Artaxerxe numai „cu puțin timp mai înainte a ajuns pe tron”.

Biograful grec Plutarh, din primul secol după Christos, zice sub Temistocle (c. 27): „Tucydide și Caron din Lapsacus zic că Xerxes a fost mort, și Temistocle a avut o convorbire cu fiul său Artaxerxe; pe când Eforos, Diophantus, Clitarhus, Heraclides și mulți alții scriu, că el a mers la Xerxe. Cronologile sunt mai bine de acord cu raportul lui Tucydide”.

De asemenea Nepos, un istoric roman din primul secol dinainte de Christos, se pune slătarea de Tucydide și zice: „Știu că majoritatea istoricilor au povestit, că „Temistocle a trecut în Asia în timpul domniei lui Xerxe; totuși eu cred mai degrabă pe Tucydide decât pe ceilalți, pentru că toți cari au lăsat rapoarte despre acel period de timp, el a fost cel mai aproape de Temistocle după timp și a fost din acel oraș (Atena). Tucydide spune, că el s'a dus la Artaxerxe”.

La toate acelea pe care le-am amintit aci mai sus este vorba de lucrul următor: Diodorus Siculus, un istoric grec din primul secol după Christos, dă în cronologile sale data morții lui Temistocle la anul 471 i. Chr. Temistocle în timpul sosirii sale în Asia la Artaxerxe, care cu puțin timp înainte de aceea a urmat după Xerxe pe tronul persan, a scris o scrisoare prin care l-a rugat să-i acorde o audiенă, dar până atunci și-a cerut un termen de un an pentru a învăța limba persană. După aceea a vrut să vînă și să prezinte lui Artaxerxe câteva planuri pentru supunerea Greciei. După ce Artaxerxe a aprobat această cerere, Temistocle a apărut după trecerea anului amintit la curtea sa. Prin urmare el a trebuit să fi fost cel puțin doi ani în Asia, înainte ca — în anul 471 — să moară, așa că trebuie că a sosit la 473 i. Chr. în Efes (Asia). În conformitate cu aceasta începutul domniei lui Artaxerxe poate fi fixat la 474 i. Chr. Atunci anul său al douăzecitea ar cădea pe 455 i. Chr.

¹⁵ Vezi „McClintock & Strong's Cyclopaedia”, volumul 9, pag. 602, coloana 1, sub „The Date of the Edict” („Data poruncii”).

¹⁶ După declarații din parte competență s'a stabilit deci, că împăratul Artaxerxe din Persia a început să guverneze în anul 474 i. Chr., și că al douăzecilea an al său a căzut pe anul 455 i. Chr., sau a ajuns în acesta. În urma acestora anul acesta matchiază timpul, când — vara târziu sau cu începutul toamnei — cuvântul sau porunca pentru zidirea din nou a Ierusalimului a fost pusă în vigoare. De atunci încoace au început prin urmare să se numere „cele șaptezeci de săptămâni”. Întru-cât aceste săptămâni au făcut 490 de ani, ele au trebuit să se termine în anul 36 d. Chr., la sfârșitul verii sau cu începutul toamnei.

MESIA SE ARATĂ

¹⁷ In decursul primei șapte săptămâni — sau patruzeci și nouă de ani — orașul a trebuit zidit din nou; și după cum spune istoricul Herodot despre Kadytis, el a devenit un oraș „care a fost mai prejos numai la puține în Asia, în ceea ce privește mărimea”. Ce întâmplare a fost profetizată pentru cele șasezeci și două de săptămâni cari au urmat după aceea (sau 434 de ani)? Adică, ce a trebuit să se întâpte, dacă numărăm dela 455 i. Chr. după trecerea unui timp de șasezeci și nouă de săptămâni (sau 483 de ani)? În Daniel 9 : 25 se răspunde: „Dela darea poruncii pentru restornicirea și zidirea din nou a Ierusalimului, până la Mesia, prințul, sunt șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni”; adică sunt în total șasezeci și nouă de săptămâni. Prin urmare la sfârșitul celor șasezeci și nouă de săptămâni a trebuit să se arate Mesia cel de mult timp săgăduit. Aceste săptămâni, sau 483 de ani, trebuie să numărăți din toamna anului 455 i. Chr. Aceasta ne aduce la toamna anului 29 d. Chr. | Ce s'a întâmplat în acest an? După cum arată istoria, anul al cincisprezecelea de guvernare a romanului Tiberiu Cezar cade pe acest an 29 d. Chr. * Tiberiu și-a început domnia în Roma în 19 August a anului 14 d. Chr., cu moartea lui Cezar Augustus. Primul an al guvernului lui Tiberiu s'a intins deci de la 14 August a anului 15 d. Chr., și anul al cincisprezecelea al domniei sale a mers dela 19 August a anului 28 până la 18 August a anului 29 d. Chr. | Prin urmare anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu a căzut în același timp ca și anul al 483-lea al perioadei celor „șaptezeci de săptămâni”.

¹⁸ Ce s'a întâplat în acest an plin de însemnătățe, 29 d. Chr., ni se comunică în Luca 3 : 1-4 după cum urmează: „În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, — pe când Pilat din Pont era dregător în Iudea, Irod, cărmuitor al Galileii... Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia în pustie. Si Ioan a venit prin tot ținutul din imprejurimea Iordanului, și propovăduia botezul pocăinței, pentru iertarea păcatelor”. Cam la șase luni după prezentarea lui Ioan a venit Isus din Nazaret la el și s'a botezat. După cum mărturiseste Ioan, Isus a devenit cu ocazia acestui botez unsul Christos, și anume prin ungere cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu. În Ioan 1 : 32-34 ni se spune: „Ioan a făcut următoarea mărturisire: Am văzut Duhul pogo-

* Vezi „Imperăția a sosit”, pagina 18; 19 (7).

¹⁹ Când s'a început și când s'a sfârșit prim urmat, conform celor suficiente, cele șaptezeci de săptămâni?

²⁰ a) Ce eveniment a fost scădit după sfârșitul celor șasezeci și nouă de săptămâni?

TURNUL DE VEGHERE

indu-se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m'a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul Bogdindu-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu". La puțin timp după aceea, Andrei, un ucenic al lui Ioan, s'a întâlnit cu ținsul Isus și a căutat apoi pe fratele său Simion Petru. „El, de fapt, a găsit pe fratele său Simon. (În cealaltă zi a întâlnit pe fratele său Simon, Moffatt); și i-a zis: Noi am găsit pe Mesia (care, tâmăcăit, însemnează Christos)”. Așa dar Christos a venit exact la timpul hotărât, și anume la sfârșitul celor șasezeci și nouă de săptămâni (sau 483 de ani), în toamna anului 29 d. Chr. — Ioan 1 : 41.

¹⁸ În timpul ungerii Sale cu spiritul, Isus a fost de treizeci de ani. În Luca 3 : 21-23 ni se raportează: „Când Isus a fost botezat și s'a rugat, s'a deschis cerul, și Duhul Sfânt s'a pogorîște peste El în chip trupesc, ca un porumbel; apoi a venit o voce din cer: ‘Tu ești Fiul Meu, cel prea iubit, astăzi am devinut Tatăl Tău’”. (Moffatt). „Când Isus și-a început activitatea (ca Mesia, nota marginală), a fost cam de treizeci de ani”. — Albrecht.

¹⁹ Din aceasta se poate deduce când a fost născut Isus. Întrucât în toamna anului 29 d. Chr., când a fost botezat și uns, a fost de treizeci de ani, trebuie că a fost născut cu treizeci de ani mai înainte, în toamna anului 2 i. Chr.* În toamna anului 1 i. Chr. ar fi fost Isus

* Unii cercetători ai timpului au fixat nașterea lui Isus la anul 4 sau chiar 6 i. Chr. Ei au făcut aceasta pentru a aduce nașterea Sa în armonie cu ceea ce spune istoricul iudeu Josephus. În lucrarea sa „Despre istoricul iudeilor vechi”, carteia 17, capitolul 6, aliniatul 4, Josephus raportează cum s'a purtat Irod cu puțin timp înainte de moartea sa: „Și pe acest Matthiam Irod l-a constrâns să renunțe la marea preoție, pe celalt Matthiam însă, care a urzit conspirația, și pe cățiva alții din tovarășii săi a pus să fie erși de viață, în care noapte a căzut și o intunecime de lună”.

S'a calculat, că o astfel de intunecare de lună a avut loc în 13 Martie a anului 4 i. Chr., și că uciderea pruncilor, pe care a pus Irod să se execute în Betleem după nașterea lui Christos, prin urmare a trebuit să aibă loc cel mai târziu în acest an. Totuși o intunecime de lună nu este o arătare suficientă pentru a putea constata, în care an a avut loc un anunț eveniment; pentru că există în fiecare an două timpuri când linia de întâlnire a căii lunii este îndreptată spre soare, și în general, chiar dacă nu totdeauna, în fiecare din aceste două timpuri are loc o eclipsă (intunecare) de lună. (Pentru o realizare de eclipsă trebuie ca în timpul lunii noi și pline linia de întâlnire să fie îndreptată după soare, ceea ce are loc de două ori pe an). Și întrucât o intunecare de lună poate fi văzută de o întreagă jumătate a pământului, se pot vedea în unul și același loc mai multe intunecări de lună decât de soare. Câte odată poate să treacă un an întreg fără o intunecare de lună, pe când în mulți ani sunt câte două. 1946 a fost un astfel de an că două eclipse totale de lună. Una a fost vizibilă în Asia și în Africa de Est și de Sud în 14 Iunie, deci și în Palestina, a doua intunecare totală de lună, în 8 Decembrie, a fost vizibilă în Asia, Europa și Africa, deci înălțat și în Palestina. Despre timpul morții lui Irod zice Josephus în ale sale „Istoria iudeilor”, carteia 17, capitolul 8, aliniatul 1: „După aceea s'a răsgândit și-a scris din nou testament... După s'a întâmplat aceasta, și-a sfârșit viața în ziua a cincea, dupăce Antipater (fiul său) a fost făcut de Romanii rege treizeci și șapte de ani”.

In carteia 14, capitolul 16, aliniatul 1 și 4, Josephus ne spune, că Irod a luat în stăpânire Ierusalimul și a început să stăpânească în vara anului al treilea al olimpiadei 185, aceasta este în anul 38 i. Chr. Aceasta a fost la mai bine de trei ani dupăce senatul roman l-a numit rege al Iudeei. Din acest timp trebuie să înceapă

atunci în vîrstă de un an, în toamna anului următor (1 d. Chr.) de doi ani, și deci de treizeci de ani în toamna anului 29 d. Chr. Că nașterea Sa a avut loc în toamna în jurul lui 1 Octombrie, înainte de începutul timpului de iarnă ploios al Palestinei, este în armonie cu raportul din Luca, conform căruia în timpul nașterii lui Isus în Betleem „în înințul acela erau niște păstorii, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă noaptea în jurul turmei lor”. (Luca 2 : 7, 8). O zi de iarnă că 25 Decembrie nu prea ar fi fost timpul potrivit de a naște într-un grajd și de a pune pe noul născut într-o ieșe. Aceasta o arată și cuvintele rostită mai târziu de către Isus însuși: „Vai de femeile, cări vor fi însărcinate și de cele ce vor da ţăță în zilele aceleai! Rugați-vă ca fugă voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”. (Mat. 24 : 19, 20). Ce multă considerație s'a exprimat, că nașterea lui Isus a avut loc în toamna anului 2 i. Chr., la sfârșitul celui de al 453-lea an a celor șaptezeci de săptămâni. Sărbătoarea „crăciunului” creștinătăii se deținează prin urmare cu câteva luni de timpul adevărat.

MESIA STÂRFIT

²⁰ [Cuvântul profetic din Daniel 9 : 25 (Vers. amer. stand): „Va fi clădit din nou, cu uliți și sănțuri, chiar și în vremuri de strămtorare”, se referă la zidirea din nou a Ierusalimului cu piețile și străzile sale strâmate și zidul său. Această lucrare a trebuit să fie încheiată la sfârșitul primelor șapte săptămâni de ani, adică după 49 de ani.] De aceea sună traducerea Rotherham, conform versiunii greacă Septuaginta: „Strada principală și zidul va fi zidit din nou, și anume la sfârșitul timpurilor”. După aceasta s'a făcut în acele prime șapte săptămâni, ce se întâmplă apoi ca lucrul următor? În Daniel 9 : 26 se dă următorul răspuns: „După aceste șasezeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârbit, și nu va avea nimic (Mesia va fi tăiat, curmat, dar nu pentru El însuși, B. engl.). Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că răzbuiul va ține până la sfârșit și împreună cu el și pustiurile”. Cele șasezeci și două de săptămâni amintite mai sus urmează după primele șapte săptămâni.

²¹ Acest verset nu poate fi înțeles așa, ca și cum Mesia, Christos Isus, a trebuit stârbit sau omorit la sfârșitul a șasezeci și nouă săptămâni (7 și 62), în toamna anului 29 d. Chr. După cum arată raportul istoric, Isus, după ce a fost uns cu spiritul lui Dumnezeu și a fost făcut Christosul în acel an, 29 d. Chr., a îndeplinit cel puțin trei ani și jumătate o lucrare de propovăduire; aceasta așa dar în decursul unui timp, înălăuntrul căruia au căzut patru sărbători anuale ale paștelui. Afară de aceasta ni se comunică în Daniel 9 : 25, că „până la

să se numere guvernul regelui Irod, nu cu trei ani mai înainte, din timpul de când l-a numit senatul; pentru că numirea să aibă parte la senatul a căstigat valabilitate numai dupăce a cucerit Ierusalimul. La câțiva ani după cucerirea Ierusalimului a cauzat moartei marei preot iudeu Antigonus, în anul 2 i. Chr., așa că în decursul timpului de guvernare a lui Irod; după aceea a urmat vizita magilor la Irod și apoi — la poruncă crudă a acestuia omorirea copilașilor nevinovați din Betleem. *

²² Ce se întâmplă în primele șapte săptămâni? și ce eveniment remarcabil este prezis pentru timpul de după cele șasezeci și două de săptămâni, cări urmează după aceea?

Mesia prințul", vor trebui să treacă șasezeci și nouă de săptămâni, adică până când va deveni Mesia sau Christos sau unsul și se va infățișa că acesta. Este pur și simplu o falsificare a faptelor, care nu satisface, când unii comentatori ai Bibliei se străduiesc, că să îngheșuiască faptele lui Isus în decursul timpului Său de activitate într'un singur an după prezentarea Sa. Ceea ce vrea să zică profeția cu aceea, că Mesia va fi retezat după cele șasezeci și două de săptămâni, este, că la câțiva ani după terminarea lor se poate aștepta moartea lui Mesia. Când va fi acesta cazul, este arătat exact în ultimul verset al profeției (Daniel 9 : 27).

²² Un lucru este sigur: Mesia nu va fi retezat din cauza Sa sau a păcatelor Lui. Aceasta este însemnarea ce se dă declarației scurte: „Dar nu pentru sine însuși”. Alte traduceri (vezi nota marginală a Bibliei Paralel) dau celălalt cuget: „Și nu va avea nimic”. Aceasta este în armonie cu cuvintele lui Isus, că El nu are parte la această lume. Împărăția Sa nu este din lumea aceasta; și deși a venit „prințul acestei lumi”, totuși a trebuit să găsească, că Isus n'a avut nimic comun cu Diavolul și lumea sa! Lumea aceasta, în care este cuprinsă și organizația religiei iudeilor, nu s'a hotărât pentru Mesia, ci L-a dat în măinile stăpânirii politice spre a fi executată într-un mod rușinos pe lemnul de chinuire. „Fără ca să urmeze un urmaș după El”, sau „nelăsând pe nimeni în urma Sa, care ar putea să urmeze după El”. (Leeser, o trad. amer., Moffatt). Traducerile menționate mai la urmă sunt în armonie cu întrebarea lui Isaia, cu privire la Mesia: „El a fost luat prin apăsare și judecată. Și cine va rosti sămânța sa?” (Isa. 53 : 8). Aceste traduceri arată mai departe, că există numai un Mesia, și că de aceea nu are lipsă de o sămânță de urmași; și întrucât atotputernicul Dumnezeu L-a inviat la viață nemuritoare în cer, El posedă puterea unei vieți fără sfârșit, pentru a putea executa lucrarea Sa de binecuvântări vecinice pentru toate semințile și națiunile pământului. Aceasta exclude deci necesitatea de a avea în Roma sau în cetatea vaticanului un urmaș în forma unui aşa zis „loctitor”.

²³ Deoarece „Mesia a fost „stârpit” fără vină, a trebuit să vină ca pedeapsă din partea lui Iehova, ceea ce este descris în cealaltă parte a versetului. Aceste evenimente nu au avut loc însă în decursul unei săptămâni, care a mai rămas din „cele șaptezeci de săptămâni”. Despre ce este vorba de fapt, despre aceasta citim: „Poporul unui domn căre va veni, va nimici cetatea și sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca prințul potop”; este hotărît că războiul va fi în până la sfârșit și împreună cu el și pustiurile”. (Dan. 9 : 26). Aceasta arată deslușit, că orașul, a cărui reclădire a prezis-o ingerul Gavril, la câțiva ani după cele șaptezeci de săptămâni va fi distrus, în mod vădit că pedeapsă pentru tratamentul cu care l-au tratat locuitorii săi pe Mesia când a fost între ei. Domnul, a cărui popor nimicește orașul zidit din nou și sfântul Său locaș, templul Său, nu este acelaș ca Mesia, prințul. După cum arată istoria, la treizeci și șapte de ani după tăierea lui Mesia, a prințului, a venit prințul și generalul roman Titus, fiul împăratului Vespasian, cu o mulțime de popor de război împotriva orașului răsvrătit și l-a nimicit atât pe el căt și

templul de acolo al lui Irod. Aceasta s'a întâmplat în anul 70 d. Chr. cam la patruzeci și unu de ani după ungerea lui Mesia.

²⁴ Totuși se poate citi din Daniel 9 : 26 și altceva, dacă textul original ebraic care se compune numai din consonante î se adaugă alte vocale. O astfel de versiune deosebită o oferă traducerea veche Septuaginta, care redă versetul 26 după cum urmează: „Si el va nimici cetatea și sfântul locaș CU DOMNITORUL CARE VINE. El vor fi nimiciți cu un potop, până la sfârșitul războiului, după un curs hotărît, cu pustiuri”. (C. Thomson). Aceasta arată, că cuvintele ebraice în loc de traducerea „poporul prințului”, permit și traducerea: „cu prințul”, ceea ce însemnează cu ajutorul sau în puterea prințului. Unii traducători capabili preferă acest text. Houbigant traduce prin urmare: „După aceea va pustii orașul și locașul sfânt, prin prințul, care va veni”. Iar Rotherham traduce: „Si orașul și locașul sfânt il va distrugă înul cu prințul”. Aceasta arată, că distrugerea Ierusalimului și a locașului său sfânt, care are loc după stărpirea lui Mesia, va veni ca o pedeapsă divină peste acest oraș religios. Isus Christos a declarat: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dăt-o Fiului”. (Ioan 5 : 22). Prin urmare El, Mesia, a trebuit să supravegheze din cer executarea judecății, și generalul Titus, prințul roman, a fost instrumentul omeneș, prin care a fost adusă pedeapsa divină asupra Ierusalimului și asupra templului său care a fost spurcat.

²⁵ Această distrugere a venit într-adevăr ca un potop și a prăbușit pe orașul răsvrătit într-o catastrofă, care aparține la cele mai groaznice din istoria omenirii. După stărpirea lui Mesia, Iudeii au avut tot mai multe greutăți atât între ei cât și cu guvernul roman. Toate incercările de a aduce o situație mai liniștită au dat greș, până când în anul 70 d. Chr. a venit sfârșitul Ierusalimului; pentru că hotărîrea lui Dumnezeu a sunat: „Si până la sfârșit: război”. În cele din urmă au venit pustiurile cu totul peste orașul sortit prăbușirii și peste poporul neorocit al Iudeilor, care a privit Ierusalimul ca orașul său sfânt, locul sfântului locaș. Astăzi noi suntem foarte îndepărtați de acel timp; dar suferințele Iudeilor înăini și acum, atât înlăuntrul cât și în afara teritoriului creștinătății. Astăzi este mai mult decât oricând timpul, ca un număr mai mare de Evrei să fie sinceri cu ei înșiși și să cerceteze fără frică, dacă Mesia, prințul, nu a venit cumva la timpul, pe care i l-a spus lui Daniel îngerul Gavril. Gândiți-vă: Ajutor și scăpare pentru Iudei și neiudei vin prin acest Mesia și împărăția Sa, care acum a sosit.

REZULTATELE BUNE ALE CELOR ȘAPTEZECI DE SĂPTĂMANI

²⁶ Vedeti, ce binecuvântări aduce acest Mesia după descrierea din Daniel 9 : 24! Noi cităm acest verset: „Şaptezeci de săptămâni sunt hotărite asupra poporului tău și asupra orașului tău sfânt, pentru a aduce la sfârșit (a înfrâna) fărădelegea și a pune capăt păcatelor, și a ispăși nedreptatea și a introduce o dreptate vecinică.

* Diferite manuscrise ebraice sună așa Kennicott-DeRossi; de asemenea textul sirian, Vulgata latină și Septuaginta greacă.

²⁷ Ce versiuni deosebite permită textul ebraic din Daniel 9 : 26 și cum sunt în armonie în împlinire faptele cu aceste versiuni?

²⁸ Cum s'a întâmplat sfârșitul acestora „cu un potop”, cu război până la sfârșit și cu pustiurile hotărîte?

și a pecetului (adeveri, *Menge*) vedenia și prooroci, și a unghii o sfântă a sfintelor".

²⁷ A aduce la sfârșit și a înfrâna sărădelegea și a punе capăt păcatelor nu însemnează, a face plină măsura păcatelor și călcărilor de lege ale poporului lui Daniel, deși a fost culmea crimei, de a stârpi pe Mesia, după ce națiunea aceea l-a lepădat. De fapt mulți au luat parte din neștiință la această crimă. (Fapte 3 : 17). Acea declarație are însemnarea imbucurătoare, că va avea loc o ștergere a păcatelor și a sărădelegilor acelora, cari vor manifesta credință în Mesia și în binele, care a rezultat din retezarea Sa în moarte.) Legământul legii, pe care l-a încheiat Iehova prin Moise ca mijlocitor cu Izrael, a adus tuturor celor, cari s-au aflat sub legea mozaică, sărădelegile și păcatele lor intr-o măsură mai mare la cunoștință. „Deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului”. „Ba încă și Legea a venit pentru că se înmulțească greșala”. „Pentru păcatul să se atate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeaș poruncă”. (Rom. 3 : 20 ; 5 : 20 ; 7 : 13). Prin legea mozaică poporul lui Daniel n'a câștigat îndreptățirea la vieață vecinică. Toamă dimpotrivă : legea i-a descoperit pe toți ca păcătoși, i-a osândit ca atari și a adus peste ei blestemul ca peste niște călcători de legământ. Acolo însă unde păcatul, descoperit prin legea mozaică, s'a înmulțit, acolo îndurarea și favoarea lui Dumnezeu prin Mesia lui s'a înmulțit și mai mult. Christos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, — fiindcă este scris : ‘Blestemat e oriciné este atârnat de lemn’ — pentru binecuvântarea... lui Avraam să vină”. (Gal. 3 : 13, 14 ; Deut. 21 : 23). Prin aceea, că Mesia a murit pe lemn, legământul legii cu puterea sa de osândire a fost înlătunat din cale ; și prin meritul din jertfa neegoistă a lui Mesia pot fi șterse sărădelegile și păcatele păcătoșilor care se căiesc și pedepsele pentru acestea pot fi opriate.

²⁸ Moartea lui Mesia pe lemnul blestemului este prețul, care face posibilă o împăcare credincioșilor gata de a se pocăi. [Prin îspașire este întinsă o pătură peste păcatele lor ; și aşa este calea liberă pentru îndreptățirea lor înaintea lui Dumnezeu. Această îndreptățire este aceea, ce este făcută cunoscut ca „dreptate vecinică”. Astfel de îndreptățire însemnează a fi privit în ochii lui Dumnezeu ca drept și just. Această dreptate va dura vecinic și va aduce vieață vecinică celui îndreptățit. Astfel de dreptate vecinică a fost introdusă de către Mesia, care a fost retezat după a șasezeci și noua săptămână, și Dumnezeu recunoaște dreptatea și o primește.] Așa stă scris în Romani 3 : 21, 22 : „Dar acum s'a arătat o neprihănire (dreptate), pe care o dă Dumnezeu, sără lege — despre ea mărturisesc Legea și proorocii — și anume, neprihănirea (dreptatea) dată de Dumnezeu, care vine prin credință în Isus Christos, pentru toți și peste toți cei ce cred”. Venirea lui Mesia și retezarea Sa în moarte, la timpul hotărât al lui Dumnezeu, a pecetluit prin Gavril, precum și pe toate profetiile celealte inspirate, ca adevărate și venind dela Dumnezeu. Le pune pecetea originei și supravegherii divine și nu ca venind dela oameni greșitori. Mai departe adevărește, că vedenia și profetia sunt mărginită la Mesia, pentru că se împlinesc în El și lucrarea Sa. În El își gă-

sesc interpretarea, și noi nu putem căuta împlinirea lor în altul. Nimic altceva decât venirea lui Mesia nu va despecetlui însemnarea vedeniei și a profetiei].

²⁹ Încă ceva, ce trebuie să se împlinească ca cei din urmă și de asemenea la sfârșitul celor săptezeci de săptămâni, și anume de „a unghii sfânta sfintelor” sau „ungerea Sfântului sfintilor”. Aceasta se referă la mai mult decât numai la ungerea lui Mesia cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu după botezul Său prin Ioan Botezătorul ; pentru că „sfânta sfintelor” nu se referă la o singură persoană. Cu expresia „sfânta sfintelor” se referă la locașul sfânt adevărat al lui Iehova. (Ex. 26 : 33, 34 ; 1 Regi 6 : 16 ; 7 : 50). În chipul profetic Moise în vechime a luat „untdelemnul pentru ungere, a uns sfântul locaș și toate lucrurile, cari erau în el, și le-a sfîntit”. El a făcut aceasta când a pus în slujbă preotimaea tipică a lui Aaron și a fiilor săi. (Lev. 8 : 10). Locul sfânt sau „sfânta sfintelor”, pe care o unghii Dumnezeu cu spiritul său la sfârșitul celor săptezeci de săptămâni, nu este ridicată de mâna omenească ; este clădirea lui Dumnezeu, templul Său adevărat, care se compune din Christos Isus ca piatră de temelie și de unghiu principală, precum și din toti urmășii pe urmele Sale îndreptățiti ca „pietre vii”. — Efes. 2 : 20-22.

³⁰ În ziua Rusalilor, cam la trei ani și jumătate după ungerea lui Isus în Iordan, a venit spiritul sfânt al ungerii asupra primilor Săi urmăși, iudei, apostolii credincioși și ucenicii cari erau împreună cu ei. (Fapte 2). La câțiva timpuri mai târziu a venit acelaș spirit al ungerii asupra primilor credincioși pagâni, adică neiudei, și anume în casa căpitanului italian Cornelius, cu care ocazie apostolul Petru și alții Iudei au fost prezenți ca martori. Această primă ungere a membrilor claselor lăcașului sfânt, cari au venit dintr-națiuni, a trebuit să aibă loc cel mai târziu în anul 36 d. Chr., la sfârșitul celor săptezeci de săptămâni. — Fapte 10.

³¹ Pentru noi, fie iudeu sau neiudeu, rămâne spre bucuria și încurajarea noastră a tuturor, un fapt ca ceva de neuitat : deși orașul Ierusalim și locașul său sfânt pământesc au fost distruse în anul 70 d. Chr., ne-au rămas păstrate până acum, în anul 1947, binefacerile, care rezultă din retezarea și invierea lui Mesia, a principiului.

ULTIMA SĂPTĂMÂNĂ

³² Fără indoială se înțelege ultima, a săptezecea săptămână, când zice ingerul Gavril : „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânnii va face să inceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa uriciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustit prăpadul hotărît (Versiunea Americană Standard) și până la sfârșitul deplin, fixat, se va turna mânie peste cel pustit”. (Dan. 9 : 27). Deoarece în această legătură sunt amintiți „uriciune” și „unul care pustiește”, acest verset a fost aplicat de către interpretatorii religioși exclusiv asupra a ceea ce ei numesc „antichrist”.

³³ Pentru că nu se referă „ungearea sfintei sfintelor” nici la Isus singur ?

³⁴ Când și în ce mod să se înceapă ungerea celor lăcaș din clasa locașului sfânt ?

³⁵ Despre ce împrejurare aparținătoare la chestiune nu putem bucura în anul 1947 ?

³⁶ Cum interpretează unii religioși — din cauză cuvintelor „ur-

²⁸ a) Cum s'a făcut din cauza nedreptăji c îngrăjire pentru împă-

TURNULDE VEGHERE

și anume la un timp nebhotărît în viitor. În felul acesta ei despart săptămâna a şaptezecea de cele şasezeci și nouă de săptămâni printr'un spațiu de timp, care acum durează de mai bine de nouăsprezece sute de ani și despre care ei însîși nu știu cât va mai ține. Dacă această săptămână a şaptezecea este despărțită de celealte şasezeci și nouă de săptămâni de mai înainte și prin aceasta se face o spărtură de peste nouăsprezece secole, ea pierde orice valoare ca dată și rezim, ba nici nu mai arată la niciun timp hotărît. Nici aceia, cari despart această săptămână de celealte și o pun în viitor, nu știu când va cădea. Dar ei caută totuși să o lege cu celealte şasezeci și nouă de săptămâni, zicând că legătura constă într'o implinire (așteptată de ei) care este anunțată cu privire la „poporul tău” și „asupra cetății tale celei sfinte”, — asupra poporului natural al lui Daniel, Iudeii, și asupra orașului Ierusalim în Palestina. Fără îndoială Ierusalimul de astăzi, unde nu se găsește un astfel de templu clădit de Iudei, cu siguranță nu este „cetatea sfântă” a lui Daniel.

³³ Această interpretare greșită rezultă din părerea religioasă, că implinirea definitivă a profetiilor biblice despre o rămășiță crelincioasă, care va ajunge iarăși în favoarea lui Dumnezeu și sub care se va ridica lăcașul sfânt al lui Dumnezeu, se referă la aducerea înapoi a Iudeilor naturali în Palestina și clădirea unui templu literal, care trebuie făcut acolo după descrierea din carteau lui Ezechiel, în capitolele 40 până la 48. A aplica profetia la rămășița lui Dumnezeu a Izraelului spiritual (urmașii lui Mesia) este tăgăduită printr'o astfel de părere. Ea nu ia în seamă templul lui Dumnezeu spiritual al lui Mesia și al bisericii Sale. Ea desființează declarația, pe care a dat-o Isus femeii samaritene: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închinde Tatălui, nici pe muntele acesta, NICI IN IERUSALIM. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să îl se închine în duh și în adevăr”. (Ioan 4:21, 24). Legământul, care este confirmat multora pentru o săptămână, apare în felul acesta așa, că și cum ar fi un legământ cu „Antichristul”. Că „va face să inceteze jertfa și darul de mâncare”, ar trebui să se datoreze prin urmare procedării călcătoare de legământ a antichristului. Această părere întunecă fapte importante cari, conform profetiei, vor avea loc la un anumit timp fixat.

³⁴ Când a dat Gavril profetia, a transmis toate cele şaptezeci de săptămâni ca un întreg ce se ține deolală. El a făcut aceasta pentru a face cunoscut clar timpurile și momentele în scopul lui Dumnezeu și să facă posibilă aflarea lor. Din acest punct de vedere interpretarea celor şaptezeci de săptămâni, așa cum o luminează Dumnezeu prin Biblie se dovedește satisfăcătoare și conformă faptelor. Prin urmare „o săptămână”, prin care cele şaptezeci de săptămâni sunt complete, se intinde din toamna anului 29 până în toamna anului 36 d. Chr. În decursul acestei săptămâni de șapte ani legământul este adeverit sau întărit multora. Acești „mulți” sunt în mod evident toți Iudei, pentru că după cum a spus Gavril, profetia despre cele şaptezeci de săptămâni se referă la poporul și orașul sfânt al lui Daniel. Legămâ-

tu, care este întărit, este legământul avraamic cu privire la săracie, în care vor fi binecuvântate state și mințiile pământului. Iudei au fost sămânța naturală lui Avraam după trup, și de aceea firește ei să fose primii, cărora a trebuit să fie ce folos acel legământ avramic. Conform cu aceasta a zis apostolul Petru în a doua jumătate a săptămânilor a şaptezecea ludeilor în templu: „Voi sunteți fiili proorocilor și ai legământului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: ‘Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta’. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul (Fiul, B. engl.) Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi dela fărădelegile (sau: nedreptățile, B. engl.) sale” (Fapte 3: 25, 26). A confirmă sau a întări legământul „multora” dintre Iudei, că are aplicare asupra lor, în semnează prin urmare că folosul acestui legământ, mai întâi în decursul acestei „o săptămână” revine numă ludeilor.

³⁵ Legământul este adeverit prin judecătorul lui Iehova, care execută condamnarea asupra Ierusalimului și asupra locașului său sfânt pângărit, cum s'a întâmplat aceasta în anul 70 d. Chr. „prin prințul care vine” comandantul roman Titus. Judecătorul lui Iehova, Christos Isus, este „îngerul legământului” al Său. A fost promis, că „deodată va intra în templul Său”; și El a venit la templul din Ierusalim, după ce Ioan Botezătorul pregătit calea „solului” sau „îngerului” lui Iehova (Mal. 3:1; Marcu 1:2; Luca 1:76-79). Isus s'a ocupat în decursul serviciului Său de vestire în mod stricat numai cu Iudeii tăiați împrejur și a comunicat păgânilor netăiați împrejur: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel”. Pe evangheliștii Săi i-a învățat să urmeze această pildă. (Mat. 15:24; 10:6). Ca dovadă, că această procedare strictă în favoarea Iudeilor în timpul serviciului lui Isus a fost o adeverire a promisiunilor legământului făcute strămoșilor iudei, a scris Pavel: „Christos (Isus) a fost, în adevăr un slujitor al tăierii împrejur, ca să dovedească credințioșia lui Dumnezeu, și să întărească făgăduințele dată părinților”. (Rom. 15:8). Din acest motiv dovezile în favoare ale legământului lui Avraam nici atunci, când Mesia a fost tăiat, n'au putut trece imediat asupra celor credincioși dintre națiuni. Mai întâi a trebuit să treacă o săptămână, în decursul căreia legământul a fost adeverit „multor” credincioși iudei, și anume până în toamna anului 36 d. Chr. De aceea Petru, care a avut „cheia împăratiei cerurilor”, n'a putut fi trimis înainte de toamna anului 36 d. Chr., înainte de sfârșitul a „o săptămână”, cu insărcinarea sa la neiudeul Corneliu.

³⁶ Cum stă lucrul cu cealaltă declarație profetică „Dar la jumătatea săptămânilor va face să inceteze jertfa și darul de mâncare”? Aceasta nu stă în legătură cu ceea ce prezice îngerul lui Dumnezeu după Daniel 11:3 și 12:11: „Niște oști trimise de el vor veni și vor spurca sfântul Locaș, cetățuia, vor face să inceteze jertfa necurmată, și vor așeza uriciunea care pustiește”. „Dela, vremea când va începta jertfa necurmată, și din când se va așeza uriciunea pustiitorului, vor mai fi mie două sute nouăzeci de zile”. Cuvintele jertfa tipărite aici în acest text cursiv, iar în Biblia Elberfelder în

³³ Ce părere conduce la o astfel de interpretare? și în ce privință nu este potrivită?

³⁴ a) În ce timp cade deci „săptămâna a şaptezecă”?

³⁵ Cine le-a adeverit legământul „temp de o săptămână”? și ce este erăt de aceasta prin fapte?

TURNUL DE VEGHERE

tră scriere mai mărtură sunt intercalate, și cuvintele erbate pentru „necurmată” și „va inceta” sunt cu totul altele decât cuvintele, pe care le-a întrebuințat Gavril, ca să spună: „Va face să inceteze jertfa și darul de mâncare”. „Va face să inceteze însemnează aici literalmente: A ţinea sabat, a odihni, a te abține dela lucru. Și aceasta o face judecătorul lui Iehova, Mesia, „la jumătatea săptămânii” sau (după B. engl.) „în mijlocul săptămânii”. Cum?

⁵⁷ „Jertfa și darul de mâncare” menționate aici nu sunt jertfa de răscumpărare, pe care a adus-o Isus pe lemn pe Golgota, și nici nu este vorba de jertfa și darul de mâncare spiritual al urmășilor pe urmele Sale. Sunt jertfele și darurile de mâncare, cari au fost aduse de către Evrei în templul din Ierusalim conform legii lui Moise. „Jumătatea săptămânii” s-ar ajunge în mijlocul celor șapte ani, prin urmare după trei ani și jumătate. Intrucât săptămâna a șaptezecea s'a inceput cu începutul toamnei anului 29 d. Chr., în timpul botezului lui Isus și a ungerii Sale de Christos, jumătatea acestei săptămâni ar cădea la începutul primăverii anului 33 d. Chr. aşa dar că în timpul paștilor acestui an. Tu poți să obiectezi, că jertfele și darurile de mâncare iudeie au fost aduse până la prăbușirea Ierusalimului, în anul 70 d. Chr. de către închinătorii iudeie în templul lui Irod; cum a făcut Isus Christos atunci să inceteze în primăvara anului 33 d. Chr.? Că cercetătorul profeției ni-o spune aceasta apostolul Pavel în Evrei 10 : 3-10 :

⁵⁸ „Dar aducerea aminte a păcatelor este înoină din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca săngele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră în lume, El zice: Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: ‘Iată-Mă (în sulu cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule! După ce a zis întâi: ‘Tu n'ai voit și n'ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat’ (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule’. El desființează astfel pe cele dintâi (sistemul de jertfe și daruri de mâncare), ca să pună în loc pe a doua. Prin această voie (a lui Dumnezeu, pe care a venit Isus să o facă) am fost sfintiți noi, și anume prin jertfa trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”.

⁵⁹ „Jertfa trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna”, adus la moarte pe Golgota, a fost adusă în ziua de paști, în 14 Nisan a anului 33 d. Chr., o zi înainte de sabatul săptămânal al Iudeilor. Aceasta pare să fi fost în 3 Aprilie a anului 33 d. Chr.* Intrucât Isus

* Unii comentatori ai Bibliei sunt contra la aceea, ca să primească anul 33 d. Chr. ca anul morții lui Isus și anume cu motivarea că paștele în acest an n'a căzut într-o Vineri. Ca răspuns noi cităm aici ceea ce spune „McClintock and Strong's Cyclopædia”, volumul 2, pagina 310, sub „Cronologie”. Lă citarea acestelui citat să trebue să ne aducem aminte, că Ioan Botezătorul a inceput să propovăduască și să boteze în anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, și că acest an s'a înțins dela 19 August a anului 28 până la 18 August a anului 29 d. Chr. Cădăm: „Crucișarea desigur nu poate fi fixată mai curând decât anul 28 d. Chr., când s'a inceput anul al cincisprezecelea al lui Tiberiu; și nici un cercetător vestit nu s'a exprimat, ca să o fi-

^{37 38} a) A cui jertfa și dar de mâncare s'a făcut să inceteze?

b) Cum au fost făcuți să inceteze la paștele anului 33 d. Chr.?

a fost născut căm la 1 Octombrie a anului 2 i. Chr. și murit în vîrstă de treizeci și trei de ani și jumătate. Prin jertfirea Sa El a îndeplinit chipul jertfei iudeie; și în ziua de Rusaliu care a urmat după aceea, El a adus darul de mâncare care a format împlinirea chipului, adică darul de jertfă pentru Dumnezeu, prin faptul că a dat ucenicilor Săi de pe pământ spiritul sfânt (Lev. 23:15-17; Fapte 2 : 1-39). Ce a avut de-a face, dacă preoție mea necredincioasă iudeie a adus mai departe jertfe și daruri de mâncare în templul lui Irod din Ierusalim? Isus a făcut să inceteze astfel de jertfe și daruri de mâncare, adică a făcut ca să nu-și mai mențină valoarea lor de chipuri, și în ochii lui Dumnezeu n'au mai avut niciun rost. Acum au găsit primire înaintea lui Dumnezeu realitățile cari au împlinit chipurile.

⁶⁰ Mijlocul săptămânii a șaptezecea a fost făcut cunoscut prin rețezarea lui Mesia în moarte, prin care jertfele și darurile de mâncare iudeie aduse după iegea mozaică au fost puse laoparte. Sfârșitul acestei săptămâni trebuie să fie de asemenea făcut cunoscut. Întreagă săptămâna a trebuit să rămână rezervată pentru „mulți” din rămașița iudeie, cari au primit pe Isus ca „Mesia, prințul”, ca să li se confirme legământul de binecuvântare avraamic. În decursul acestei a șaptezecea săptămâni, până la sfârșitul ei, ungerea locașului sfânt s'a putut face prin urmare numai la Iudeii consacrați. La sfârșitul acestei săptămâni, în toamna anului 36 d. Chr. au fost lăsați la ungere și neiudei cu credință. Prin urmare încheierea acestor „șaptezece de săptămâni” ca întregime ar fi făcut cunoscut prin ungerea celor dintâi, cari s-au convertit dintre națiuni la Mesia, la prințul. În mod corespunzător prin convertirea și ungerea imediată a lui Corneliu și a familiei sale trebuie că s'a făcut cunoscut sfârșitul final al săptămânii a șaptesprezecea.

URICIUNE ȘI PUSTIITORUL

⁶¹ Numai la câtva timp după această încheiere a săptămânii a șaptezecea se împlineste ultima parte a profeției lui Gavril către Daniel, și anume: „Și pe aripa uriciunilor va veni un pustiitor; și se va vârsa pe deplin mânie asupra celui pustiit până la sfârșitul complet fixat”. (Dan. 9 : 27, Vers. Amer. Stand. Young). După textul vechiului ebraic, din care este tradusă versiunea originală Septuaginta, acesta ar trebui să sună așa: „Și asupra templului va fi o uriciune a pustiitorilor, și la sfârșitul unui timp va fi pus un capăt acestei pustiuri”. (C. Thomson; Douay). După o altă versiune a textului ebraic traduce Rotherham: „Și în locul lui va fi uriciunea groaznică, de mirare, pe deplin până la un sfârșit complet, și că un lucru hotărît va fi vârsat asupra aceluia, care pune în mirare”. (De asemenea Moffatt; O trad. amer.). Ce este în toate acestea cugetul adevarat?

xzeze pe mai târziu decât decât pe anul 33 d. Chr.... Dacă se face o aplicare mai slabodă a regulelor, atunci 14 Nisan ar fi putut cădea pe Vineri, 3 Aprilie a anului 33 d. Chr.... Dacă în fine se ține tare la aceea, că ziua de paște iudeie n'a fost aranjată după o observare reală a fazelor lunii, cl după cicluri mai mult sau mai puțin greșite, ne stă la dispoziție fiecare an din acest sir (Inclusiv 33 d. Chr.) pentru aceasta sau acea formă a ipotezelor (presupunerii).

⁴⁰ Prin ce a fost făcut cunoscut sfârșitul săptămânii a șaptezecea?

⁴¹ Când și cum să se sărbătorească portocala în urmă o profecție, nu există

⁴² In zilele pământești ale lui Isus, Roma a fost puterea mondială dominantă, cea mai mare împărătie, care a existat. Profetia vorbește despre ea că de „împăratul dela miazănoapte”. (Dan. 11:11-15). În acel timp conducătorii religiei s-au făcut vinovați de multe urciuni, după cum arată cuvintele lui Isus — de pildă în Matei, capitolul 23, și în Luca 16:15. Cea mai uricioasă faptă a lor au săvârșit-o când au respins pe Mesia, pe care L-a trimis Iehova ca prințul Său uns. La întrebarea guvernatorului roman Pilat din Pont: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?”, preoții de căpetenie iudei au răspuns: „Noi n'avem alt împărat decât pe Cezarul!” (Ioan 19:15). Prinț o astfel de purtare acești conducători ai religiei și poporul care i-a urmat, au ales în locul lui Mesia și a împărătiei Sale o urciune, o alianță cu Roma. (Rom. 2:22; Fapte 4:26, 21). Cezar și împărăția sa mondială păgână au fost în ochii lui Dumnezeu o urciune, mai cu seamă acum, când acest împărat a fost ales ca regele Iudeilor în locul lui Mesia, a prințului. Religioniști Iudei au continuat până la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni dușmânirea lor îndărjită, violență a lui Mesia, prin faptul că au combătut pe urmașii Săi unși. Prin aceasta au arătat, că pentru ei încă tot Cezar a fost privit ca rege. Si astfel de conducători ai religiei au servit în templul din Ierusalim, deși s-au făcut vinovați de o astfel de urciune!

⁴³ Acestei urciuni, alianței lor cu Cezar împotriva lui Mesia, i s'a datorat, că a venit o astfel de pustiire groaznică peste ei și peste orașul, și poporul lor. Această pustiire a fost realizată prin aparatul politico-militar al Romanilor. Numai cu câteva zile înainte ca Isus să fi fost retezat prin moarte, a zis, casa lor va cădea pradă pustiirii. (Mat. 23:38). Această pustiire prin legiunile romane și sfârșitul națiunii iudeie în Palestina, a avut loc la timpul hotărât de Dumnezeu, la câțiva ani după sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni. Nemicirea Ierusalimului și a templului său a avut loc în anul 70 d. Chr. și după un măcel groaznic al Iudeilor între ei în timpul

⁴² Cum au ridilet conducători iudei și religiei și poporul, care i-a urmat, o urciune, ca spurcere pe mai departe a templului?

păstelui în anul 73 d. Chr., a căzut Masada, situată pe malul de vest al Mării Moarte, ca ultima fortăreață iudeie în mâinile Romanilor. Așa a venit peirea sortită de Dumnezeu peste urciunea, care a existat în alianță pe care au făcut-o Iudeii cu Romanii împotriva lui Mesia, prințul. Mânia lui Dumnezeu s'a vărsat asupra celei națiunii pustiute. Ea a fost botezaiă cu un botez în unei nămicii de foc. (Mat. 3:10-12). La timpul hotărât al lui Dumnezeu mânia Sa dreaptă trebuie să vină împotriva puterii mondiale apăsătoare, care a prăbușit poporul rebel într'o astfel de pustiire.

⁴⁴ Ierusalimul timpului vechiului a fost o umbără a creștinătății răsvărtite din zilele noastre. Dela 1919 preoții mea religiei creștinătății a făcut pașii, prin cari a lucrat întocmai ca acea preoțime iudeie față de Mesia. Atunci, după sfârșitul primului războiu mondial, preoțimea creștinătății s'a decis pentru Liga Națiunilor făcută de oameni ca stăpânitoare a lumii, în loc să se hotărască pentru stăpânirea regală a lui Dumnezeu prin Christos Isus. Si ei au ales mai bucuros pe „Cezar” decât pe Christos. În felul acesta ea a ridicat o urciune a pustiirii, după cum a prezis-o Christos Isus în Matei 24:15. Dupa terminarea războiului mondial al doilea, întreagă preoțimea religiei creștinătății s'a hotărât pentru urmașul vecunei Ligii a Națiunilor, adică pentru Organizația Națiunilor Unite. Așa este susținută mai departe urciunea pustiirii. Ea va fi răspunzătoare pentru nemicire creștinătății religioase în viitorul război al Armagedonului. Această pustiire și nemicire a fost preumbrită prin aceea, ce — după anunțarea din Daniel 9:27 — se năpusit peste poporul iudeu — după săptămâna a șaptezecea. Despre această urciune a pustiirii scrierile „Turnul de Veghere” au raportat mult în anii din urmă. Si în viitor se pot aștepta noi relatari despre aceasta în „Turnul de Veghere” și în literatura legată cu el.

Watchtower din 1 Decembrie 1946

⁴⁵ În ce chip a fost aceasta o urciune a pustiirii? și cum s'a vărsat mânia lui Dumnezeu peste urciune și peste cel pustit?

⁴⁶ Ce se preumbrit prin toate lucrurile acestea?

A TE PAZI NEPATAT DE LUME

(Continuare din Nr. trecut)

⁴⁷ Rădăcina ușor astfel de greutăți zace în inimă sau în minte, din care își nasc celu egoist dorințele (inclinațiile): „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile cari spucă pe om”. Așa sună cuvintele lui Christos din Matei 15:19, 20. În propovăduirea Sa de pe munte a explicat aceluia, care simte în sine o dorință neindreptățită, care este atât de legată de el ca ochiul său drept sau mâna sa dreaptă, că pentru aceea trebuie să ia măsuri temeinice, energice. Este mai bine de a smurge o astfel de dorință necurată, lumească, chiar și dacă aceasta ar fi foarte dureroasă pentru simțămintești egoiste, decât de a permite ca să rămână și să ducă la greșeli și la săvârșire de nedreptăți. Cuvintele lui Christos sună: „Ați auzit că s'a zis celor din vechime: Să nu preacurvești. Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s'o poftescă, a și preacurvit cu ea

în inimă lui. Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă (nemicire). Dacă înțâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat tăieș și leapădă-o dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă”. (Mat. 5:27-30). Cu aceasta nu este legată numai salvarea personală a cuiva, ci — ceea ce este mai însemnat — justificarea (indreptățirea) numic lui lui Dumnezeu, și anume întrată căt cineva ține în neprihânierea sa în ascultare credincioasă față de Iehu Dumnezeu.

CURĂȚIE INLĂUNTRUL ORGANIZAȚIEI

⁴⁸ Biserica creștină se deosebește de lume și de religii organizată. Ea trebuie să se deosebească și prin acee-

⁴⁹ Unde se găsește rădăcina unor astfel de greutăți? și ce procedare temeinică a fost recomandată de Isus în propovăduirea Sa

⁵⁰ Pentru ce se deosebește de lume biserică sa credincioasă

că se distinge prin curăție în relațiile dintre membrii săi întreolaltă. Biserica adevărată este asemănătă în Biblie cu o fecioară, care este logodită cu Domnul și capul ei Christos Isus. Pentru a se păstra feciorelnică față de El, nu-i voie să încheie prietenie cu lumea și nu-i permis să fie pătată de lume, la care Isus, după cum a zis El, nu îi aparținut. Zelos și serios s-a străduit apostolul Pavel ca să ajute, ca biserică să păstreze această stare curată, nepătată, fiind potrivită pentru mirele ei viitor; și de aceea a scris la biserică din Corint: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că vă am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem că, după cum șărpele a amăgit pe Eva cu şiretulicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credințioșia (sau devotamentul sincer) care este față de Christos”. (2 Cor. 11: 2, 3). Biserică nu-i permis, ca să fie spurcată din lăuntru, prin aceea că ar permite membrilor săi să practice între ei ceva necurăție lumească. De aceea toți membrii credințioși, și înainte de toate aceia, cari sunt numiți supraveghetori și fac servicii speciale, trebuie să fie tot atât de zelos și cu luare aminte la curăție în adunare, cum a arătat apostolul Pavel prin pilda sa.

¹⁸ Cuprivire la poziția, pe care o ocupă membrii bisericii sau ai trupului lui Christos înaintea lui Dumnezeu, se potrivește, că „nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus”. (Gal. 3: 28). Aceasta se potrivește pentru noi numai întratăță cât privește cerințele, cari sunt același pentru toți creștini. Ei nu sunt tratați diferit de Dumnezeu din cauza unei deosebiri de rassă, de poziție socială sau de sex. Indiferent, că cineva este iudeu, celălalt este un neiudeu care vorbește grecește, unul este un sclav și celalt un om liber, unul este un bărbat, celalăt persoană este o femeie — dela toți aceștia, da dela toți împreună se cere, ca să manifeste una și aceeași credință în Christos. Dela toți se cere să urmeze numai pilda Sa și să-i fie devotați Lui ca conducătorul și capul lor. Toți sunt obligați să lucreze mâna în mâna și ca corporație unită supusă Lui să-i facă împreună serviciu. Rassă, poziție socială și sex, nu favorizează nicio excepție dela această regulă.

¹⁹ Dar această împrejurare excelentă nu înălță stările corporale, pământești, în cari ne-am aflat, când am devenit membri a unui singur trup neîmpărțit al lui Christos. Ele există pentru noi și pe mai departe și trebuie recunoscute ca ceva real. De aceea a vorbit și a scris Pavel, după ce a explicat cele de mal sus, către Iudei încă tot în înțelesul deosebit, că ei sunt de aceia cari cunosc legea mozaică și mai de mult s-au aflat sub legămantul legii; el a scris către sclavi și către cei cari tineau sclavi, îndrumări despre atitudinea lor reciprocă; el a scris către frați și surori, către soți și soții, și a dat sfaturi despre relații sexuale, despre starea de necăsătorit și de căsătorit și despre starea dintre poziția bărbatului și a femeii în biserică. Toate acestea le-a scris pentru ca nimeni să nu treacă în mod egoist marginile hotărîte.

¹⁹ În ce chip sunt toți „una în Christos”, fără să se țină seamă de rassă, poziție socială sau sex?

²⁰ Cum și pentru a luat Pavel cu toate acestea în seamă deosebirea de sex?

²¹ Toți apostolii au apreciat deosebirea de sex. De aceea au indemnăt pe toți creștinii la cea mai mare curăție în relațiile lor întreolaltă în biserică. Timotei care în biserică a fost un supraveghetor Tânăr, necăsătorit, a primit dela apostol îndrumarea: „Nu mustre cu asprime pe un bătrân, ci sătuieste-l ca pe un tată; pe tineri sătuieste-i ca pe niște frați; pe femeile bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, ca foată curăția”. (1 Tim. 5: 1, 2). Un om Tânăr necăsătorit într-o poziție de răspundere este expus la multe, ispite; dar același supraveghetor Tânăr a fost indemnăt, să se poarte în toate lucrurile curțiios fără nicio greșală, și anume: „Nimeni să nu-i disprețuiască tineretea; ci fiu o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție”. (1 Tim. 4: 12). Dacă aceasta a trebuit să fie exemplul, atunci toți ceilalți membri ai adunării creștine au trebuit să urmeze aceleași regule de purtare și să rămână curați. De la toți ceilalți supraveghetori și servi numiți ai adunării s-a cerut din cauza poziției lor distinse și a responsabilității lor deosebite, să fie fără cusur în aceste lucruri principale. Când Pavel a instruit pe Timotei despre calitatele, cari trebuie să existe la supraveghetori și servi în biserică, a scris în mod prudent: „Supraveghetorul trebuie să fie fără cusur, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, curțiios, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții... Ajutătorii să fie bărbății unei singure neveste, și să știe să-și cărmuiască bine copiii și casele lor”. — 1 Tim. 3: 2-12, Diaglott.

²² Indrumarea apostolului către întreagă adunarea, atât către servii speciali cât și către comunitate, este de fapt tot aceeași. Ea sună: „Incolo, fraților, fiindcă ați învățat dela noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă indemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiți tot mai mult în privința aceasta. Știți în adevăr, ce învățături vă am dat prin Domnul Isus. Este voia lui Dumnezeu ca să fiți sănătuți, ca să vă păziți de imoralitate, ca fiecare din voi să învețe, să-și ia o femeie din motive curate, cinstite, hui pentru ca să-și satisfacă patima, ca păgânii, cari nu cunosc pe Dumnezeu. Nimeni nu-i permis să facă nedreptate fratelui său în acest lucru sau să-l înșele, după cum vă am spus mai demult în modul cel mai solemn. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la o viață necurată, ci la una curată. De aceea cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care vă dă spiritul Său sfânt”. — 1 Tes. 4: 1-8, O trad. amer.

²³ De departe să fie de oricare închinător al lui Iehova Dumnezeu, să facă nedreptate fratelui său sau să-l înșele, prin faptul că distrugă legăturile de căsătorie ale vreunui frate, ca să-și procure o eva pentru plăcerea sa proprie egoistă. Dacă un frate voiește să se căsăterească, să-și caute o tovarășă, care este liberă și curată, nu soția cuiva disprețuind legea divină împotriva postei și curviei. După măsurile pentru purtare creștină nu există o astfel de stare de jos, ca unui așa numit frate să i se permită, ca să i se răcească dragostea pentru femeia sa legală, să poftescă femeia legală a unui alt

²⁴ Ce îndrumare a dat Pavel, din cauza deosebirilor de sex, pentru supraveghetori și servi în biserică?

²⁵ Cum sună îndrumările esențiale ale apostolului către întreagă adunare?

²⁶ Pentru ce în aceste afaceri intime nimeni să nu facă nedreptate

TURNUL DE VEGHERE

frate și după aceea să se folosească de mijloacele legale, pe care le oferă lumea aceasta, ca să părăsească pe femeia sa și să devină soțul unei alteia. Un astfel de mod de a lucra nu este altceva decât o potrivire la măsurile acestei lumi. Vinderea sau schimbarea soților a fost semnalată ca o datină, un obiceiu regulat între indienii eschimoși în Arctic, dar în organizația lui Dumnezeu de pe pământ aceasta nu are ce căuta. (Lev. 18 : 20-30). De la servi, ca pilde ale adunării, și dela toți membrii adunării se cere în comun, să practice serviciu curat, ne-pătat al lui Dumnezeu.

²⁴ Așa dar, toți a căror speranță este îndreptată spre împărăția lui Dumnezeu, să se mărturisească că țin la principiile curate, cari au fost scrise de unul dintre apostoli, un stâlp al bisericii adevărate, și anume : „Ceva vițiu sexual sau necurăție sau porfie, nici să nu fie po-menite între voi — aceasta este purtarea cuviincioasă pentru sfinti. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici ghume proaste, cari nu sunt cuviincioase. Ci mai degrabă aduceți mulțumirea voastră lui Dumnezeu. Fiți asigurați despre aceea, că nimeni care se face vinovat de vițiu sexual sau necurății sau trăiește după porfie de acestea, (ceea ce este tot așa de rău ca și închinarea la idoli), nu va primi yreo moștenire în împărăția lui Christos și a lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați înșelați de nimeni prin motive aparente : aceste sunt viciile, cari aduc mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultători. Evitați deci societatea unor astfel de oameni”. (Ef. 5 : 3-7, Moffatt). Lumea în stare părăsită umplută de patimi, care are ca dumnezeu pe Satan, Diavolul, este dedită la astfel de lucruri. Atunci primul pas înțelept, pe care l-a rămână departe dela practicarea acestor lucruri său dela amăgirea spre ele, constă din aceea, de a te ține deosebit de către lume. Pentru a căsătiga curățenia vieții și a serviciului lui Dumnezeu, nu te poși reträge nicăieri altundeva, decât la organizația teocratică a lui Iehova. Si dacă oameni nestatornici din ea cedează ușoară dorință egoistă și le place să se amestece printre lume, unde cu siguranță vor fi vătați și spurați, atunci refuză de a te asocia cu ei. (Prov. 4:14-17). În loc de această ținându-vă strâns de organizație, care reprezintă pe lumea nouă a dreptății.

„NU VĂ ATINGEȚ DE NIMIC NECURAT!”

²⁵ Adoratorii sinceri ai lui Dumnezeu, ai Tatălui, trebuie să-și aducă aminte, că ei au ieșit din Babilon, ale cărui păcate se îngâmădesc și ajung până la cer. Așa dar astfel de închinători sunt în ziua de astăzi asemănători rămășiței iudeie și tovarășilor lor de credință ne-iudei, cari din anul 537 î. Chr., au fost eliberați, din captivitatea din Babilon. Ei au părăsit acea țară pagână și s-au întors înapoi în patria lor Palestina, ca să clădească din nou templul lui Iehova în Ierusalim și să ridice acolo din nou închinarea la Iehova. Ei au luat cu sine toate vasele sfinte, cari au fost jefuite de către Babilonieni din templul de mai demult, când l-au distrus în anul 607 î. Chr. Acele vase au fost duse apoi de către Babilonieni în templele zeilor lor falși. Invățaturile, și obiceurile Babiloniului necurate, pagâne, rămășița sfidei n'a trebuit însă să le aducă. De aceea a fost

adresată către această rămășiță de închinători credincioși, care au părăsit Babilonul, porunca divină: „Plecăți plecați ieșiti din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat. Ieșiti din mijlocul lui Curății-vă, cei ce purtați vasele Domnului! Nu ieșiti cu grabă, nu plecați în fugă; căci Domnul va merge laaintea voastră și Dumnezeul lui Israel va fi coada oștirii voastre”. — Isa. 52 : 11, 12.

²⁶ Apostolul inspirat de Dumnezeu Pavel aplică aceste cuvinte la creștini cari au părăsit marele Babilon care este realitatea chapului lumea necurăției și a închinării greșite. În decursul explicării sale, că astfel de creștini trebuie să rupă legăturile lor cu această lume babilonică, zice Pavel : „Nu vă injugați la un jug nepotrivit cu cei necredinciosi. Căci ce legătură este între neprihăire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Christos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu : ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor, și ei vor fi poporul Meu’. Deacea : ‘Ieșiti din mijlocul lor, și despărțiti-vă de ei’, zice Domnul ; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Imi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic’. Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubișilor, să ne curățăm de orice întinăciune a cărăii și a duhului, și să ne ducem sfântirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. — 2 Cor. 6 : 14-18 ; 7 : 1. -

²⁷ Acest citat din Biblie are aplicare mai cu seamă dela 1918. În acel an a venit Christos Isus, marele soal lui Iehova, la templu și a început după aceea să elibereze pe închinătorii lui Iehova Dumnezeu din sclavia și din starea de supunere, în care s-au aflat față de Babilonul pagân, față de lumea aceasta. Pentru pe pământ să fie întemeiată din nou închinarea curată, El a încredințat acestei rămășițe de închinători, unelte sau vase sfinte, pentru a căror mânuire ei trebuie să fie sfinti în ochii lui Dumnezeu. Pentru ca să fie astfel curați, ei nu-i permis să se atingă de nimic din acele lucruri necurate babilonice, ca să le dorească pentru ei sau să găsească plăcere în ele. A face aceasta ar conduce la aceea, că ai fi pătat de lume. Gândiți-vă la Aracan și la mantaua babiloniană, din cauza căreia a fost ucis cu pietre după cădere Ierihonului. (Ios. 7 : 1, 20, 21). Noi trebuie să fim despărțiti în mod curat de către lume și nu-i permis să dorim lucrurile lăsate înapoi noastră. „Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot”, că la puțin timp după scăparea sa din Sodoma osândită la pieire, a murit, pentru că a disprețuit porunca divină de a nu se uita înapoi. Noi, cari ne închinăm la Iehova Dumnezeu, toți am ieșit din această lume babiloniană. Acum noi nu-i permis să incercăm, să luăm cu noi obiceiurile noastre necurate, lumești de mai demult în organizaționea lui Dumnezeu pentru poporul Său. Aceste două lucruri nu se lasă amestecate laolaltă și nu sunt în armonie unul cu altul. Iehova este plin de zel acuma pentru curăția și puritatea organizației Sale, care cuprinde pe rămășiță și pe tovarășii săi de bine. De aceea cineva, care ar voi să o păteze și să o strice din lăuntrul ei, nu va fi lăsat în ea, ci cu timpul va fi scos afară,

²⁴ La care principiu clar să mărturisească toți că țin, cari speră în împărăția lui Dumnezeu? și cum să trăiescă în conformitate cu el?

²⁵ Cum se asemănă închinătorii lui Iehova acum cu rămășița iu-

²⁶ Cum a aplicat Pavel aceste cuvinte profetice la creștini?